

אפריון שלמה

בשמו כן תהלתי אפריון מלך שהשלים לנו ועל שם
המחבר הוא קול ששון חלק שני אברהם בני עמיתא
בארזי האפריון ברזי המתקלא חלק הראשון
קול מבשר וקול ששון יבא ראשונה וזה יבא אחרון
חביב מה טוב ומה נאים שבת אחים גם יחד. דדין
גלי רזין במלכותא דארעא ודין גלי רזין במלכותא
דרקיעא וכשזי קס זה קס ומה שנשאר סתום בחלק
הראשון נתבאר פה באר הטב עד שזה צריך לזה
אלו ואלו גנזי חמודות וסתרי סתרים אשר אין חקר
ותקן האלוק כמה"ר אברהם ששון מגזע שפטיה
בן אביטל בן דוד כפי קבלת קדמונא את מייורה
דעה ויכין שמועה ובעיא כלותא ודעת כלולה דארז
בהסוך אתוון רזא ואת בנועים
חכמה הוציא לאור
תעלומה:

נדפס פה ויניציאה

בבית זאנ'טו זאנ'טו

שנת ערפתי נר משיחי

Con licentia dei Superiori.

אפריון ש למה

חרש'ים חכמי
לכ יודעי דעת
ומביני מדע
שמעו העורים
עברים פקחים
עיינין דו כפין
רוח דחכמתא
וסכלתנו למנדע
הביעו כי מלאתי
מלן הניקתני

רוח בעני עד עצור במלן לא אוכל כי רחיתי משכילי
עם קדש נפוכים על ההדים נבוכים בארץ סגה עליתי
המדבר לא ידעו איזה דרך ישכון אור כיסודי סתרי
דוי החכמה הנעלמת כי קבלו מה שקיימו בדרכים
ואופנים טובים ודעות מתחלפות עד שפוסקים על
שתי הסעיפים ובגשם האמת על דרך חתמה תבנה
שני הפכים בנושא אחד ועוד יוסיפו סרה באחרים
אלו ואלו דברי אקיס חיים השמע עסק קול אקיס חיים
דמיניה תפוק חורכה שאינם יודעים למי מכרכי ולמי
משתחיים לכן קורא אני על אלו שקבלתם סול נקיה
אלו דברי אלקים חיים כי עץ חיים הם למחזיקים בהם
ובוילים של יאלו נשדפין בבית הדשן ואותיו פורחות
באור של תהו זאת ועוד אחרת ראיתם שלמים
וכן רב'ם מנדיקי הרבה שמקדים חקקי נדק

חקרמה

ולעומק המושג ונחמות הלשון ועומק מהלך שבילי
 דעתם מראים פנים טהור בגוונים שונים והמשכילים
 שלא שמשו כל כרכן בחכמת הדעים ועאלו בה ולרא
 נפקו אגב חוד פיוהו שונים ומשנים שפתי יסני מארי
 דחכמת ועתיקי שנים במשג' שוש' נת העקי' ובשבילי
 שמיא אלה והמכשלה הזאת תהת ידכ וזה פרי' פבוני'
 חרבות למו שלח עלו מעולם על לב המחבר ולבי אומ'
 לי שכוה קרה מקרה בחלקת מחוקק ספון מכני עלי'
 גבר חכם בעוז שאת דבר וחקק שתיס זו שמע אחד
 מהמשכילים שנפלאו מחנו ויראם ויאמר לי הודיעני
 נא בם את דרכיך ואני בתום לבבי אמרתי אין זה כי
 אם שסתם ולא פירש יפה עד שהשותים בנמא את
 דבריו אינם יורדים בדבר הזה לסוף דעתו כי מואד
 עסקו מחשבותיו עד דמשתמע לתרי אנפי ויפ' אמר
 האזובי מפי סופרים ולא מפי ספרים כי הספר לבד
 אחד בצורה ויהי כי לא שמע לקול לחשי הסניר בי
 לחוות דעי ברזי רזין המתקלא ואגב חדא אגיד אליו
 רע"ו עד שיבא מפי אמירה לגב' לבנות אפריון
 מארזי הלכנון דעקר לון קב' הושתיל לון באתר אחר'
 ברזא דמתקלא ולא אתכני האי אפריון אלא ביהו
 ואפריון נמטניה כי מאתו היתה נבכה ועל זה קרא
 פרער במה שכתב החכם כל מקום ששנו בכמים
 עצמות וכלים הבוונה על עצמות המדה דבדידה
 עסקינן ועל הכלי שלה עד שיצדק לומר על מה שהוא
 עצמית למדה אמת שיהיה כלי ולכנס למדה שעליה

עד נקיע הא' בללא בידך כי ככל מקום שזכר ענמו
 וכלים יהיה העצמות הנשמה הפרטית דהיינו חור
 הפנימי המחיה את הכלי ההו' הפרטי כל היכ דאיתי'
 לא שרצה בו עצמות האלוה ח'ו' אלא עצמותו של
 אותו הכלי כגון נשמת אדם שהיא האדם באמת
 והבוף בשר אדם אמת כי העצם הנעלה מחיה את
 הכל והוא נשמת הנשמות עכ"ל: המקשה מקשה
 בכח דנפקא לך מדבריו שאין באצילות אלהות שהרי
 אמר שאינו עצמות האלוה כי אם עצמות הנשמה
 שכלים וגם בעצמות זה דקאמר שהוא נשמת
 האצילות אין אלהות שהרי אמר שאינו עצמות האלוה
 ח'ו' שכוונתו אל המאציל ואם ככה עלה במחשבה
 לפניו בתלת לא מצינא אליבא דידיה גם אחד שיורה
 וידין דבר זה לאמתו שלא כדעת האומר שבאצילות
 מחפשט אור עצמות המאציל הוא עצמו וכלי דקאמר
 גם לא כדעת האומר שהאצילות הוא עצם האלהות
 ורחוק מדעת הסובר שהאצילו' הוא עצמות המאציל
 ובקושטא קאמינא כי ידעתי גם ידעתי שמענתו קצ
 ונקי אך משפטיה אדבר ומלין לצד עיליא באותיות
 ומופתים אחר כי אם השתו' שכל הבנין נטען עליה
 יהרסון גדיק מה פיעל לחקור ולדרוש מה פעל אל
 ונהירן לי שבילי דחסידותיה וענותנותיה כי בדק
 ואמונה אזור ל'ציו' ולא יחוש שרבים שתו ורבים
 ישתו מיינו וין הרקח המסומר בעניו כי אם שאמת
 מאר' תצמ' כי מצינו גדול ששמש בחכמ' מכל בני דוכו
 א ב ג ד 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

חקרמה

הוא רשבי' והדר ביה באמרו ומה דאמרו חבריה
 דאינון דרגין דאתבריואו דעתיקא קדישא אתגלי בהו
 לאו השתא עדנא להני מלין דהא חמינא לון באידרא
 קדישא וחמינא מה דלא ידענא הכי ואסתים בלבאי
 מלה והשתא אנא בלחודאי חסדידנא קמי מלכ קדישא
 וכל הני זכאי קטוע דאתו למשמע מלין אלין ע"כ:
 הנה שרשבי' היה סוב' בראשונ' שכת' הוא אצילנו והתש'
 בריאה כי כן מצא כתוב בספרי קדמאי ובאידר' רא'
 מה שלא ידע וסתם בלבנו הסוד עד יומא דהילול' דיליה
 שבילה ואמר כל מה דאמינא דעתיקא קדישא וכל מה
 דאמינא דזעיר אנפין כלל חד הוא.

ועתה : במס' לה' געלה בית אל לדריש ולבקש ברור
 ולבון הדברי' וכקנאי אתקנא תי וארא והנ
 סקל הפומין קדישין ונבנ' יעותא דחקלא נובע'
 ומתגבר מעין חתום אשר מימיו מחכמים
 יונאים מה מקדש לתת מרפח לנפש וסקוי לכל עצם
 האוכל מפרי עץ הדעת שבומיציא לאור עמוקות
 בטבולי רביון וסתומות לפניו בהירים כסהר בשגם
 ענן וערפל סביביו וחשמל חתולתו ואשתומם על
 המראה מאין הבין עד כי לא עצרתיו כח לרוב הטשק
 ולגודל התשוקה אשר נכספה וגם כנתי נפשי לאכול
 סען הדעת דבנניעותא יהב חכמתא לדלא חכימין
 ובמאה נפשי לשתות ממעין החכמה דבמסתרי' יהב
 מנדעא לדלא ידעי כינ' ואומר' לנפשי מתי תתחמקין
 ואין אתה מנרג' מחשבה למעשה ה'זה כי נורא הורא
 והזמן

והזמן יקר שנמצאות חולף ולא תדע מה ילך יום
ועתה עורה והקיצה וקום אכול כי רב ממך הדרך.
ואקום ואצא אל מסילת שדה כוב"ש כבשי דרחמנא
אכלתי מפריהו שתיתי ממעין החכמה שבו שבערתי
נפשי השוקקה וברכתי לנותן לס"ח ב"י בונה כמדומ'
לי שנפקחו עיני בעמיקתא ומסתרתא דמקדש דנא
הוה טמירין מיני ושמתני פני כחלמים ואדע כי לא אבוס
לשום העקוב למישור ולישב הדברים על כורייך בזוה'
האפריזן אשר קורותיו ופרקי רה"טיו ארזים צי"רתי
אף עשיתי מקסה דמות תבנית גבוה מעל גבו' נישל
לאילן שענפיו מרובים ונשרטו אחד ומיוחד יצענפיו
כי אמרתי עת לחננ' ובח מועד יעת לעשו' לר' ולעקור
ולנטוע' וזה שמו אפריון שלמה אפריון חלך שהשלוס
שלו אחילה לאל בעת פקודתי לחסודתחת כנפיו
ולהיות שעשועי' יום יום מסתופף בגלו חוזה בנועמן
וכופה כנפיתו ועתה ה' צוני' ובואלי השיבה
לי ש"סן ישעך ורוח נגינה תסמכני
ואדברה במדותיך נגד מלכים
ולא אבוש י'

קול ססון חלק שני

ארו ראשון

ראשית אמרי ותחלת דברי להזהיר למשכילי עם
קדש אשר כח בהם לעמוד בהיכל מלך
כי אחוי נבנין אלה אשר נטענתי הם רמי הקומה
שבהם עשה החכם בחכמתו ההוא אמריון בחרוז
המתקלח לא לתת ריוח בין קדושים ולשום ריוח בין
אחר להדר ולהבדיל בין קדש לקד' חליל כי אם להבחין
בין קדש לקד' ולכלול הקד' בקד' הקדשי כשלפ' קשור
במחלת הסוד שיתחלל כל השירים קדש ושיר השירי
קדש קדשים לכן זה שמו אשר יקראו שיר השירי
שיר מעולה מכל השירים כי כל השירי מיוחדים בדברי
קדש על עסקי קדש ושיר השירי יסודתו בהדדי קדש
תוכורצוף אהבה שהיא קדש קדשים רשפיה רשפי
אש שלהבת יה דרעיה הכלולה כלילת יופי משוש לכל
הארץ המעוררת נשימות בימונה נבח בשבת תקוני
הדוד דגול מרבבה פמארת ישראל וכמים הפנים
לפנים הוא מעורר בשבת תקוניה אשר לשלמה
מהשכים בקהלת בילה בשיר השירי הודיע שהגבר
הוקם על השיר הנור' הזה הוא המלך שלמה שבחכמת
אלהים שבקרבו בליש רישא דמזריה בסוד ראשו כתם
פז ומריט למעוררניתא בסוד ראשך עליך ככרמל עם
ישר תקוני המתקלח שרמז גם מחוקק ספון במי
מקל גפלים הרים ומדד בשעל וכל בשליש ואשר
בילדי נכרים יספיקו כי נופת תענפנה להעיר און
בלמודי

באמורי הלמודיות ולא עאלו ונפקו בחכמת הדזים
רבתי המושכלות שרתי בחכמות כי אם כדרך
קפנדריא וכקורא בתורה אל יבהלו פיהם ולבם אל
ימהר לקרא ערעה נבד רזי רזין אלה פן יחטיאו
בשרם ויכשלו ונפלו להיות חוטאים בנכבד כי
הדברים עתיקים יורדים ועולים ועומדים כרומן של
עולם כמלין דעתין יומין שעל אל אלים כדרכן
ממללן דלאו כל מוחסביל כי מקורי מחצב הנשמות
סבה דלאו כל חכמתא דאגמירי וסבירי אליבא
דהלכתא דמנהון מארי מדות ומנהון מארי משנה
ומנהון מארי מקרא אילין בבתי גואי ואילין בבתי
בראי דלא עיילי לפני לפנים לבקר בהכלי כבשי
דחמנא דאתערותא דלתתא כאתערותא דלעילא
ומנא מין את מינו ונעור השכל הנבדל ומעורר
שכל המשכיל שמשכיל המושכל בסוד העבור
וזוהו סוד ויתעבר ה' כי למענכם ולא שמע אלי
כי בשגם שכל סוד הדעת היה המעורר שכלו של
מטה מצד נשמתו אשר מהוד הדעת כמו שיתבאר
בארז"ל מאמר רבעי בסוד מדרגת נבואת מטה
בשביל דור דעה שלכך היה נקרא דרד' עבז לאשמע
אי בפעם הזאת ושמעט שכנה דומ' כפשונו בחכמה
זוכי בני עליה מופטים לולי ה' עזרתה לנו שנטע
בלבנת חשק חרמה זו בהיותנו בדור אחרון סמוך
לעבור דרשא מהגלות דרשב"א אמר שאז אפינו רביי
דעלמא זמינון לאשכחא טמירין דחכמתא ולכך כל
הבא לבשת פנימה למיעבד נפשיה קינא לשפיתתא
בגלותא

קול ששון

בגלותא דא בהיותו עוסק בסוד האלהות בזא"בא
 אהקדש בהתקן גמול פרוד רבוי כי אם הכל ביחוד
 ועם זה יתגלו לו תעלומות חכמה כפלים לתושיה
 כי יודע דלאו כל אפיא הוין דאילין חזקין בפרודא
 במעבה העשייה עולם הפירו לא כאלה חלק סגולתו
 כי יוכר הכל במדותיו באחדות השיה כי זה סגולתו
 בכל מקום שמוזכר שמו ולכן מה לחוח אשר ביער עם
 הארז אשר בלבנון שענפיו מרוכים זשרשו א' מיוחד
 בענפיו כמאמר ספר יצירה עשר ספירות בלימה
 נעוץ סופן בתחלתן ותחלתן בסופן כסלהבת קסורה
 בגחלת שזדון יחיד ואין לו שני ולפני אחד מה אתה
 סופר ירבה עשר ספירות הם בלי מהות מוסג כי
 תכלית מה שידע הוא שהם אור בהיר ונחולכך הזה
 במשגה של אחריה י' ספירות בלימה בלום פיד מלדבר
 ולכך מלהרהר שם יעלה במחשבתך רבוי בלו פיד
 מלדבר ולכך מלהרהר הן ואם רץ לפד להרהר כד שוב
 בעצמך ולא תהרהר שכך נאמר ברצוא ושזב ירצה
 והחיות רצוא ושזב אם על הספירות שהם סוד אלקים
 חיים רץ לכך להרהר הרהור פוסל שוב ושזב בעצמך
 וחזור כך והסר הרהור כזה מלכך כי על כזה נאמר
 אל תבהל על פיד ולכך אל ימהר להוציא דבר לפני
 האלהים כי בדבר כזה הרהורי עבירה קשה מעבירה
 אחרת כד"א למע תפוס את בית ישראל כלכם ולכן
 היה יגונם של המקצצים במחשבתם גדול מנשוא כי
 בשגם המדות עשר נעוץ סופן שהי' העשירי בתחלתן
 שהוא המאכלי כי משם התחלתה ואור עצמותו נעוץ

בסופן כשלהבת קשורה בבחלת שאדון יחיד ואין לו
שני ירצה אדון יחיד הוא המאציל המטלש במדותיו
ואין לומר ולהרהר שהמאציל הוא האלה סבת הכל
והאצילות אלה שני ח"ו כי כח המאציל בנאצלו
ומלבושיו והכל יחד הוא האלהות ולכן אמר ולפני א'
מה אתה סופר כי כמה פנים לפנים ואחוריו לאחוריו
שזה לבוש לזה והכל גם יחד לבוש למאציל :

ארו שני

בארז בלכנון ישבא כי משרש כל השרשים
מתפשט אור עצמותו בספירות בקוד
אור מקיף ואור פנימי כנשמ' בגוף ותפלת אליהו יוכי'
אל רבון עלמין אנת הוא חד ולא בחושבן אנת הורא
עילאה על כל עילאין סתי על כל סתימין לית מחשב'
תשיחא בך כלל אנת הוא דאפיקת עשר תקונין
וקרינק' להו עשר ספירן לאנהבא בהון עלמין סתימין
ללא אנתגליין ועלמין דאנתגליין ובהון אתכסיא רז
מצני גשא ואנת הוא דקשיר ומיחד לון ונבין דאנת
מלבאו כל מאן דאפריש חד מחבריה מאילין עשר
אתחשיב ליה כאלו אפריש בך עד כתר עילאה אייהו
כתר מלכות אייהו יוד ה"א וא"ו ה"א דאיהו רזח
אצילות אייהו שקין דאילנא בדרעוי וענפוי כמירא
דאשקי לאילנא ואתרבי בהווא שקין רבון עלמין אנת
הוא עלת העלות וסבת הסבות דאשקי לאילנא ההוא
נביעו וההוא נביעו אייהו כנשמתא לגופא וכך לית
דמיון

קול ששון חלק שני

דמיון ולית דיוקנא מכל מה דלגאו ולבר עכל -
ואין לעשות בו פירוש לפי שעה הרב בעל הפרדס
כיישח פירש ועליו אין להוסיף אלא מה שהוא לענינו
שאמר כי בהיות שהמאכל הוא תוך הספירות שהם
תקונים אל המאכל וממנו יצאו להסתתר בהם כדי
שעל ידי כך יתגלה לבריותיו והוא המקשר ומיוחד
אותם לבין כל מי שמשריש בהם כאילו מפרץ מאכל
ומה שאמר ובך לית דיוקנא מכל מה דלגאו ולבר
שנראה שפירש הפרש בין המאכל לאור עצמותו
התפשטת כפי שמוצא שאליו עצמותו מתפשט כי אם
סבולתו דתחת אור השמש שרבו האומרים שהיה
סבולתו ולא עצמותו בין הגדול דומה לראיה ולא
המלל לגמל מפני שאור השמש אינו מכל עצמו הויה
כי אם מקור שלו שהוא השמש הוא הויה מהויה הפשוטה
אמר אור המאכל התפשטת במדותיו הוא הויה שאין
לה ערך ודמיון כנר בספר מעין החכמה כשרצה
המאכל לגלות זיוו וכבודו ולגרוח העולמות כדי להענין
לבריותיו שיכירו אלהותו האכל מאורו הקדמון המקור
שנקרא חשמל שהוא כתר אציל קול שהיה מתפשט
ומאגר יצא זוהר ומוזה זיו עד עשר גוונים הם הצחצחו
הנובעים מהמאכל עד שבא במלאכה הנמרצת ב"ג
מקורות שכל מקור נחלק לשני שהם כ' מדות כחשבון
שם כן ארבע אותיות הא נעשו ממנו י' מקורות הב' ה'
מקורות הב' ו' מקורות הד' ה' מקורות ונעשו חשמל שהו'
כתר מלכות להם הוא מתעטף בהם כאור מקיף והם
מתעטפים בו כאור פנימי ועם זה יובן מה שאמר ר'

ונחוניא בן הקנא שת' רך עמודי הכתר מתנשא עס
 מעין השלהב ב"ב מיני תמור המונה על הכת' ממש
 נעס מספר מעין החכמה אומר ומנחיה על הכתר
 אוסיף מדליה ממש לאפוקי שאינם מעצמות הכתר
 כי אם עצמית המאציל מקיף על כתר ובהם פותח
 נסוגר דלא כמה שאמר הרב בעל הפרדס שאמר על
 כתר ממש להורות שהם בערך מה שותיח הנאצל
 הנה במאציל זאת ועוד אחרת זר בעיני כמה שאמר
 יש שפרשו שהם יב מקורו אם קבלת סיני הוא ערוך
 בספר מעין החכמה - ועס זה יצא לג' אור גדול
 לדעת כי דבר גדול דבר הנביא כי האם שרש כל
 השרשים אין לו דיוקן של שם בן ד' א' כמכפנים ולא
 כמכחול' מפני שכן עת' במקורו הגנוז ככתחול' קוד'
 שיצא האציל' אחר אור עצמותו המתפשט באציל' ויש
 לו דיוקן של שם בן ד' באש' הוכחתי מס' מעין החכמה
 וכנראה ברור בר' מ' אל כתר דעביר האי דיוקן' ראש
 עילא' נטית תמן ואתקרי' בה הוא דיוקנא' יהיה בגין
 דישתמודעין ליה בכל מדה ומד' ממדו' דיליה ר"ל כיון
 שהמאציל האציל' הדיוקן של אדם עליון נתפשט בו אור
 עצמותו ונקר' בהיותו תוך הדיוקן היינו תו' האציל' לו
 יהיה כש' הדיוקן וזה עש' להתור' בכל מדה ממדותיו
 הנאכלות ע"ד שיתבא' בארז חמשי כי הספס' נקרא'
 חכמה ואו' הפגימי המתפשט בה נקרא' חכ' ומשפיע
 בה תוספת חכמה על חכמת עצמותה ובה נודע
 המאציל הנאכליו וכן ר' נחוניא בן הקנא' בתפלתו
 אגש'ך בפפירה העשירית שהוא מלכו' ונקר' מעטרו'ן

קול ששון חלק שני

קניגדיון מלך שליט ועליון דומה לנדמה וסוכב לנסכ'
 והוא אדון יחיד מלך נאמן ירצה הספירה נקראת
 מטטרוין קניגדיון מלך שליט ועליון ע"ד סביארתנו בו
 הספירה נקראת מלכות ואור הפנימי שבה נקרא מלך
 שליט ועליון מצד מלכות מפני שדומה לנדמה וסוכב
 לנסכ' כי הספירה סופבת אור הפנימי המצטמצם
 שבינתו בין כדי הספיר ועוד הסופב הוא אור המקיף
 הספירה הנסבבת ודומה לנדמ' בסוד אל מי תדמיוני
 ואשור שאחר האצילות נמי תמן האור הפנימי ומתייחד
 בספירה והכל גם יחד עולה בשם ספירה בבחינת
 מלכות ומלך והוא סוד אדון יחיד מלך נאמן
 כסגנון ספר יצירה שאיתרזלפני אסד מה אסד סופ'
 שאדון יחיד ואין לו שני כי הוא מסתתר במלבושיו
 האצילים ממנו והוא מעצבת האלהות ולו נא דספר
 מעין החכמה נקט שאומה המעבד מסבב לסוכב
 וסוכב לניכב הוא סוד האור שבין האתנו' שמורה על
 אדון יחיד שהוא מקומו של עולם האצילות ופסו בכל
 בסוד טהיית עילתה

אדון שלישי

החום המשולש לא עתק ונמוקו חספ' התקונו'
 אל יהוה איהו מרכבה לכתר עולתה
 ובגין דא אין קדוש כה' ועלת על כלל טמיר וננין
 בכתר ומיניה אתפסט נהוריה על ה' דאירוי' חכמה
 ה' כינה יסית בפיראן המלכות: הנה שהחשע ספיר'
 מרכבה

מפכבה זכסא לכתר נכן עוקן הי' מורה על
כתר ואין סוף נעלה בכתר שהוא כסאו מרום
מראשון ומנוכחו החזק בו בהדין קומטא דלבוטיה
מיניה נסס נזה המחציל הכרפה לאורח מתפסע
ממנו חיים לכל העולמות בענפיו שהם תרך
עמודים המלאים אור ענמות המחציל והמגלה סוד
תרך עמודים כמנין כתר הוא רבי נחוגיא בן הקנא
בתפילתו זל' האחד באחד' השניה המתעל' המתרוסס
באור הקדמון המתמצע בהדר נועם טובך אהיה
אשר אהיה אשאלך למען נכחך בתמידותך בתחלת
עשר ספירותיך שהם השלמות הכל במדה הנכונה
ובשעור מתוקן הם מתכונת הדרך אהדוך בספינה
בהאטונה שהיא כ"ע הדרך והדר כבודך אחד יחד
בנראה ובנסתר כסוד נעלם אקראך בת"ך עמודי
אור שהם ראש מלולך שהם תקון לרום מעלתך ומהם
תמצך החיות בכל הספירות ועומדים זה בצד זה
בנשמה בגוף והם מלאים מפנים ובחון ובחזון
"כזה והם נחקקים בדמות זכר ונקבה ומתהפכים
לת"ת ממלכה בדרך רוח קומתם ואין לדקוחם תכלי'
והם חלקים באינם מתחלקים כלל ומתגשאי' במאמר
ומכלל וחשבון פס מעין השלשפת שהיא עד אין חקר
זאין מספר מאורה המתעלמת בתוספת החשך
המתעלמת בתוספת החשך קומסותרת שהוא המציא'
הידע לכל המשכילים כשלש עשר מיני תמורה שהם
גבוהים ונעלמים ומינחים על הכתר ממש עכ"ל
רוס ידהו נשא רבי נחוגיא בן הקנא בהתפללו לעלת
הכילות

קול ששון חלק שני

קעלן'ולפארן בעש'אדותנו. האחד באחדות השוה
 שאינו באחד המין ולא באחד הסוג כי אם אח' בשיונו
 מכל הנדדים המתעלה המתרוחס באויר קדמון :
 תאם נקרא אויר קדמון מפני שהוא ראשון וקדמון
 לכל מיני אויר כי גם כתר נקרא אויר שאינו נתפס
 השנית מפני שהוא אור קדמון שכל המאורות שזכים
 לגבי אורנו ובכחו היו העשר ספירות ולכך נקרא
 אויר. המתמצע בהדר נועם טובך. אור עצמותו
 שהוא נועם וטוב המטיף לכל מתמצע בין האצילות
 אהיה אשר אהיה. השם הזה אינו בבחינת עצמות
 אם מורה שהיה עתיד להתגלו'. אשאלך למען נבחר
 בתמידותך בתחלת עשר ספירותיך אור עצמותו
 מתמיד לנצח להיות מקור סתו ומעין חתום בכתר
 התחלה לספירות. שהם השלמת הכל במדה הנכונה
 ובשעור מתוקן מתכונ' הודך. הספירות הם שלמו'
 הכל בסוד מלאכה הנבחרת כי להטיב לברואיו לא
 היה אפשר אם לא האציל מעצמותו הספירות בשעור
 מתוקן ומהם לבריאה יצירה ועשייה. אהדרך
 בספירה הראשונה שהיא כ"ע הודך והדר כבודך
 סחד יחיד ומיוחד בנראה ובנסתר בסוד נעלם :
 הסוד נעלם הוא ש"ס אחד יחיד ומיוחד בכתר
 בנראה מנד עצמות הכתר שיצא מעצמות הא"ס
 קראו סמה"ס חשמל מקור שיצא מא"ס להיו' לו מלכו'
 כבוד ע"ד הוד והדר לבשת. ובנסתר שהוא אור
 הפנימי בתוך הכתר ש"ס אחד יחיד ומיוחד בו
 בעצמותו ממש ולכן המופלחים בחכמה שאלוה

ויהי מתבאר להלכה הסכימו שאין למנות כתר בכלל
 דהאכלוס בשגם הוא מפלל העשר והמשלים במקום
 הכתר הוא דעת שהוא מצואות נפחד בחכמה פנדה
 מתפלת רפי נחמניא בן הקנאל ואיהו מקובל
 במחשבות הדעת הנאצל מן החכמה הוא מצואות נתיב
 שכל מקפיל דעת שנתחקק בעמקי החפץ ולכן כלל
 אותו ופרשת גדולת חכמה ולכן פתד נקרא עולם איך
 סוף זה השע ספירות ובראשם התפשטות מלכות
 שבפתד נקרא עולם האצילות : יז לעורה בהיות
 שדעת במקום הכתר א"פ היה מן הנודך איהיה על
 חכמה ולא בחכמה שנית כי אכלנו שהתכססו מלכו
 שבפתד שהוא סוד עתיקא קדישא שנעתק מהפתד
 לוח המשלים במקום הכתר ראש לאצילות ויל שדעת
 הממלא מקום הכתר שאמרו באצ דעת טמור דעתיק
 ומש ראש האצילות : אקראך פתדך עמודי אור שהם
 ראש תולד שהם תקון לרום מעלתך כי כתר נקרא
 קול ורוח ודבר כנראה בשעשע ספירות כלל אחת
 רוח אלהים חמ' גדוד ומגדוד שמו של חי העולמי קול
 ורוח ודבר וז' הוא הוה הקדש פירוש רוח אלהים חיים
 הוא סוד קול וז' רוח ודבר כי פשיטתא חלם פיו לומר
 דבר אחד נעשה שני חלקים שהם קול ורוח שבתנועה
 הוא הקול מפני שיוצא בבורה והרוח הוא האויר
 וטבעם כאחד נקראים דבר וז' הוא הוה הקדש וכך
 ספריהם קורא לכתר רוח הקדש : והם תקון לרום
 מעלת המאצל והטעם כנמשך דקאמר ומהם תמסך
 החמת בשל הם צירו וזהו תקין בשל שהם מצא

קול ששון חלק שני

בתר"ך העמודים באופן שהוא טוב ויפה לתת מות
 וקיום לכלי ועומדים זה בצד זה כנשמה בתוך הגוף
 כי כל עילה במדרגת נשמה לעלולה והם מלאים
 מבטנים ובחזון ובחזון ה' מלאים שם בן ארבע מפני
 שבתר מלבד להם כבוד אור פנימי ואור מקיף ואור
 חזון שבין העילה לעלול או שקורא אור חזון לאור
 שבין הפנימי למקיף קראוהו חכמי לב אור נעדר
 והם נחקקים בדמות זכר ונקבה ומתהפכים לתפארת
 ממלכה בצדק רוס קומתם כל עמוד ועמוד
 במדרגת זכר למוטפע ממנו ומתהפכים להיות
 בתפארת ומלכות עד העמוד הראשון ברום המעלה
 ואין לדקותם תכלית לגודל דקותם הם עולם אדם
 והם חלקים שאינם מתחלקי כלל וזה מפני שמתנשאים
 במאמר ומכלל ומשבין עם מעין השלהבת שהוא הא"ס
 המיוחד הכל ובסמ"ח מוסיף תקון וצרוף ואיפשו' לומר
 דלא דבר שמהו מפני שהם הכנות למאמר ומכלל
 ומשבין שם אלה מתנשאים ומתרב' רוחניות דקותם
 עד שעולים להתכלל ולהתיחד עם מעין השלהבת
 שנקרא מעין קדמון מעין לשלהבות הכלולים בו
 עד אין חקר ואין מספר מאורה המתעלמת בתוספת
 החסך המסותרת אין חקר ואין מספר לאור הנעלם
 באלה העמודים בסבת תוספת אור הא"ס השופע
 בבתמיד עד שלהבת האור הב"ת והבלתי מושג
 נקרא חסך קדמון ואור נחשך מהאיר ולא בשביל
 שהוא דומה לאפילה שהרי הוא שרש כל המאורות
 והוא המציאות הידוע לכל המשכילים כל המשכילים
 בהכנה

אפריון שלמה

צאכמה זו חוקרים ודוטים לדעת כל הכנות
 המסתלסלות זו מזו עד שמגיעים נסבת כל הסבות
 המחוייב המציאות : בשלשה עשר מיני תמורה שהם
 גלויים ונעלמים ומונחים על הכתר ממם מפרש מה
 שאמר שהעמודים מתנשאים עם מעין ההלכות עד
 איך חקר ואין מספר מאורה המתעלם בתוספת החשך
 המסותרת שהוא המציאות : שלא נחשוב שהמציאות
 הנורא דקאמר יתעלם ויסתתר מכל כל בעמודים
 מפני שמתחדד בענפי שרש התנועה שהם שלש עשר
 מיני תמורה שהם גלויים ונעלמים ומונחים על הכתר
 ממם שבשביל זה אמר מאורה המתעלמת להאדות
 שאין חקר לקצת האור המתפשט מהא"ס בעמודים
 שהם ה"ב מדות שפירשתי בארז שלפני זה שהם כ"ו
 מדות כחשבון גס בן ד אותיות שהם גלויים ונעלמים
 גלויים מנר שהם מונחים על הכתר : ונעלמים מפני
 שהם בא"ס :

ארו מתנשא לכל לראש

בהיות שכיאתי סוד ה"ב מדות הנקראים
 תמורות ראיתי עת רבון להפתח
 שעדי תשובת רב האי באין לשאלת רב פלטוני וחבריו
 עד "ב מדות נשאלה שאלה למאור הבדול מאור החכמה
 רבנו דאוי באין אל חכם פלטוני וחבריו ילמדנו רבינו
 כי תכנונו ר"ל "ב מדות שקבל מדע"ה ולאברה אבינו
 בם יצירה נחמיה ר"ל על שמו והוא ספ"י יצירה מונח
 שם על שם ספירות ואנו צריכים ללמוד מפי קדושים
 א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ

קול ששון חלק שני

אם יספירות הם י מדות א"כ יג מדות מצינו י"ב
 ספירות לא מצינו או יג מדות לנ"ד וי' ספירות לבד
 לתורתך אנו כריפים ותשובתך אנו מאתלים - תשוב
 שאלה א צריכה לפני ולפני לפני וכמה זמני לפנינו
 ולפניכם נשאלה שאלה זו ופנימי הדבור בימי קדמונו
 הזקנים והפירות ארך לא ליום אחד ולא ליומים עד
 היותו אחוז בחבלי החכמה הנעלמת הגנוזה בחדרי
 הגבוהות ובמסורת החכמים בעליונותות מ"ח אין
 אנו מאים אחד חכמתכם ומעלתכם להיות שאלתכם
 דקנית מכל כל ודרכי תשובה זו עמוקים אם תבע
 לידכם בקצרה יג מדות האמורים בתורה הם
 ענפי תולדות יוצאות מעשר מעלות נקראו ספירות
 אלו כנגד אלו עם ג' גנוזות ראשי ראשים ואם אינם
 מנצחות לפס מסורות הם לקדמונים איש מפי איש
 עד מפי הנביאים אל והתולדות הן הן בפעולו נקראו
 מדות והשרשים שהם האבות נקראו ספירות עד כיום
 זקנו הקדוש קבלנו שם הגנוזות אור פנימי קדמון
 והוא מתפלט בגוף הנעלם ומתנופץ מבח הפטיט
 כדמיון שני אנשים גדולים איש מנחמה ואור בחבלי
 אג אחד ועם וטרם אחד נעלם לא יעכל בקצור
 והרב בעל הפרדס אמר שספר מעין החכמה חולק
 על דברי האנשים וגפנם בשלל דבר דבר מזה וזה
 מזה לתקן שלא יהיה חולק כי בש"ס ספר מעין החכמה
 מונה עשר עכ"ל עשר ושלש הכל אחד בסוד שלש של
 שלש שלש וקורא אנו על זה מעוות לא יוכל לתקן
 כי דרך זה לא יתכן ברומן של עולם שאין שם נובלות
 היחוד דמה לוי ימה לוי יין שאל ואל במיעוט רבים

קול ששון חלק שני

לכחצחות תנועה כחם כחן החמים כי הצחצחות
היו בכח ב'חם כחם כחן החמים כי הצחצחות
מהאור לרוב הסיתוס וכטנבקע האור קדמון כדו
לבנות איו תבך היה לכחצחות תנועה וצחצחות וצחצחות
הבונים והחם לטהר על זה ספר מעין החכמה
פוקס עיני עורים שרמון התפשטות הצחצחות בעצם
השרש הנער צבון שחצרה חששות וכלבוס עצמו
החליפת ונחלופו בשמות כליות שרשי הספירות

ארו עץ החיים

צדיק צדיק אלו למורצי שודיעת מה צדיק
שאר העצמי יתפסע באור האכלל להיות
כי מסר אחר יצא אל שגד האצילות הוסיף
שדלוק נר מדרק תנוה שבו אש גדול וכשג' שלהבת
הנר הוא מעצמות האש עכא להיות שהגר נתחלק
מעט מאש הגדול שבתנוה האש שבתנוה הוא עלהא
שלהבת הגר העלול ממנו ולכן כ'ע' שזא דרך אצילות
מא' מעצמותו מא' להיות שהמאכל מא' ולאו
מטי על כתר באור מקיף הא' הוא עלה לבת העלול
ממנו אמנה א' יתפסע מדרק התמר שלהבת א' זק
אינו נקר בעצם אור האכלל כי א' אור עצמו מתפשט
מא' מתחלק בעלה ועלול ולכן גדול כמו מרמור
האכלל להיות אדוק מכל כל בשרש האש ולכן האור
העצמי המתפשט תוך אור האכלל בוחב ויור' באצילות

ונעסוף בו שפע ואור ממה שיש בו בבחינת עננו
 ומסגר העלה עם העלול והכל בשרש כל השרשים
 בו זהו סגולתו לנעוץ הסוף פראש כללולות הנובע
 משרש האלץ ומתפשט בענפיו : וכחוב הדר מוכים
 תהלוכות העצם באנולות אותי עזבו מקור מים
 מעטלמנו להם בזרות : כמים אשר לא יכולו המים
 לעגה אנפך הקב"ה אומר כמתרעם על האומה
 הושאלת אותי עזבו שאני מקור מים חיים שהוא אור
 עבדות האליל המתפשט בן מלכד שאני מקור
 מים מעטלמנו בבחינת האור הפנימי שנעשה חנוך
 למנוח להם בזרות נשכריש חנני בנני שלא יכולו
 המים החיים ונעשו ראשי אומות ועדל יתפרש עזבו
 אתה צלצול את קדוש ישראל נזורו אחור : וזרחה
 עזב אתה ה' צלצול תפארת ישראל באמרם שהמים
 המעט נזורו אחור ואינם מתפשטים בו עד שמדמים
 הנזורה הנשכרת ליוצרים וזהו פוד כן יהיה דברי אשר
 ע"א מפי לא ישוב אלי ריקם האור הפנימי שיצא מפי
 המצביל להיות נשמה לז הנקודות לא ישוב אלי בסוד
 בינה ריקם פשגשכרו כי אם עשה את אשר חפצתי
 פיימקנו היה החפץ שעלה במחשבה הוא זעיר אנפין
 והעליה שליחותו : וזה כל טעם נפון למה לא עיכב
 האליל הצופה מראש ועד סוף שגירת הנקודות
 הא"כ בזה נתעלה הוית זעיר אנפין ושכינת עזו
 בננה מרומים כי פנימי נעשה חנוך כיון שירד
 ועלה ונרד : ה"כ די סיהיו מקורות האומות ממקום

קול ששון חלק שני

גבוה ולכן נשארו בם נבואי עהרה כי כל הנפשות לי
הנה כתיב ועתה חוב עלינו לעורר על מח שכתב
הרב בעל הפרדס זל מה שראוי שנדע הוא כי בתחלת
החבילות האביל הם עשר ספירות אשר חמס עבמות
מתיוחדות בו והוא זהם הכל אחדות שלימה והספירות
האלה הם נשמה ומתלבשית בעשר ספירות הנקובות
בשמות שהם הכלים פאילו נאמר שעשר ספירות שהם
עצמות רוח ונשמה לי ספירות שהם כלים זיומן והנה
זה העב בהיותנו מביעים א הגלגלים אכל החכמה
הסבימו היותם גופים עם שהם חיים נפשיים גשמיים
ורוח אלהים נתון בכל אחד מהם המסבג אותו ובהם
הוא הוא נשמתו והוא המסבג כבוד א האמן בדבר
המשור והנה לפי האמת הם שני מיני גלגלי מתחדים
כאחד האחד הגלגלים הגשמיים והשני הכלים המוחים
אולם אשר הוא הכלי האלהי שפע עליהם המתפשט
בגלגלים וכענין זה נופל להדמות בספירות לחסדים
כמה הירדלות ולפי האמת לא יקרא חכמה הפלורלי
הספירי המיוצג שהיא לבוש אל התיכונה אה התיכונה
הוא אשר יקרא חכמה באמיתות וזו לבוש אליה עכל
וגם להקנות על דברי הרב ראשונראי הגלגלי שהם
מהות חקאי ליה כי עם שאת הוא שבת הגלגל הוא
עיקר הגלגל המניעו והמספר כבוד א עכא אינו גלגל
ולא תמונת גלגל ולא יקרא בשם גלגל לא בעצם לא
במקרה ולא בהשאלה אעפ"י בעודו מתעצב בגלגל
זה וזה כאחד יקרא גלגל ואם יתפרדו יפרדו גם
שזותם כקטב בגוף שאם יתפרדו זה מזה בגוף יסוב
לאדמתו

לארמיתו של על שמה נקרא אדם נבזר מאדמה זהנפא
תשוב לאלהים אשר נתנה ודעתי שיש להקשות במא
אתם קרית אדם זה חלה מוחת סוד אדם עליון וזו
כי שם חסוד הוא ויל' דלאל ששם אדם מורה מלכות
אל הובא דאיתיה כי בן קצלו וקיומו שבהפך נפא
חדדיק מנפא מתלבשת בחומר נן ערן מלכות כבוד
שכטילו נקרא פנא אחרת אדם ואסתחעא צי
סמרא דנניעמא פמאמ' נטבז כמו שיבא אל אדם לא
כליל הכא כל שכך איש אדם לבר הוא אם כן מקום יש
פמסתרים צפתי גואי שלא יתכן להקרא צשם
אדם בן הדבר בספירות הספירות שפערך העולמות
הוא נסמה בהירה ומצומצמת צפערך מואצילה הוא
כלי נקרא חכמה מפני שהיא לו מלכות כבוד
אחש אור עצמות המאניל שנתפשט צה אור נקרא
חכמה פי אם חכם פי מי גרע בצבור האצילות שלא
יהיה כלי ומלכות שגון לשכון המאניל בערפלי עוהר
שגו שהונרך להאציל ספירות דעצמות והורע צמוד
המתקלא ידע כי כל פעל יועד כל באצילות המורא
שהרי כתר נאכל מעצמות המאניל ומתפשט צשם
דאיה להיו לצום אל המאניל כהדין קוממא דלבושיה
מיניה שלכן נקרא עולם חין סוף והוא רישא דלא
אפירע הוא המקור דלית ליה דמות ובורה זמאן לית
מאח למתפס ביה והוא נסמה ליתר האצילות אדם
כגבל המוסיק גורע לתא כלהו איתגדה ביה האצילות
הטרא אחש צהיות עצמות המאניל מתפשט
בספירה יקרא בקוד פנא צה וחסוד ונפא ונפא

קול ששון חלק שני

גשם ספיר האחת שנית מה שאמר כי האזיל עשר
 ספירות העצמות ואח"כ עשר ספירות דאצילות אינו
 גרתי בן שמאמה שהריא הוא אל נהורא דלא קיעמא
 בנהורא בלך נפק ננינו דכל נכינו ובעש בו דעו
 דרעין ואת עמר ביה הנה שהאזיל כתר שהוא רעו
 דרעין ואח"כ יצא ננינו דכל גבינו מא"ס ונסתתר
 בזכרך הנשמה בגוף והוא חוט המתקלא שנקרא
 קו המדה המתקן כל המדות וממנו נתפשט חוט של
 חסד עצמותו בכל המדות אחרי שכתאגלו וכל זה
 מבואר בר"מ אל מי תדמיוני ואטוה קודם דברא
 קב"ה דיוקנא בעלמא וננינו ציורא הוה הנה נהדי
 בלא צור הודמיון ומאן דאשתמודעון ליה קדם בריה
 דחיהו לכה מדיוקנא חסיד למיעבד ליה צורא דיוקנא
 בעלמא לא באת יולא באת ה' ואפילו בשמא מפרש
 ולא בשום אחד וכקודקב עלמא דהאי איהו כי לא דאית
 כל תמונה מכל דבר דאית ביה תמונה ודמיון לר"ן
 ראיתם איכל כתר דעביר בסי דיוקנא דמרכבה
 דאדם עלאה נחית תמן ואתקריא כהנא דיוקנא
 יה"ו בגין דיסתמודעון ליה בכל מדה ומדה במדות
 דליה עד הכי עילת העילות עבד ספירות וקרא
 לכתר מקור וביה לית סוף וליה לית דמות וצורה עד
 לכתר עבד מנא זעירא זרא ואתמליא מיניה וקרא
 ליה מעין גובע חכמה וקרא ביה גרמיה חכם ולהנא
 מנא קרא חכמה לכתר עבד מנא דברבא וקרא ליה
 יסודא ליה בינה והוא קרא לגרמיה בה מבין חכם
 מעצמו ומבין מעצמו כי החכמה איהו לא אתקריאת

חכמה מנרמה אלא ע"ס ההוא מנין דאמתמליא הוא
 מיניה הנה שהספירה נקראת חכמה ועצמו המסתם
 בה נקרא חכס הספירה נקרא בינה והוא נקל מנין
 לאפוקי שאינו בגדר כלי להקרא ספירה לכן הוסיף
 לפרש חכס ומנין מעצמו ולא מפני היותו מתחכם
 באמתה שחזן ממנו כי אדרבה החכמה שהיא ספיר
 עתה כח בחכמתו הג' בת ועכ"ל נבחינת התפשטותו
 והתעצמו בספירה יכונו יחדיו בשפת אמת להקרא
 ספירות דאצילות ונמה שאמר בתר דעניד האי
 דיוקנא דמרכבה דאדם עילאה נהית תמן ואסקריא
 בה הוא דיוקנא ית'זה שתיס זו שמענו כי הספירות
 באדיוקות נשמתם נקראו בשם זה שכולל עשר ספירות
 דאצילות שנית כי קודם האציל הקומה הנשגב ואחכ
 השפיע בה הנשמה כארון שקדם ללוחות:

ארו עץ הדעת

הנה נא הואלתי לדבר כי נפל חבלי בנעומים
 להיות ארו זה הקודם בקדמה להשיב תשוב
 נחש לאשאלה הקדומה שגבכו בה מחכמי ישראל
 האחרונים זכראשם הרמזם אל בהלכות תשובה פר'
 ה' שמא תאמר והלא קב"ה יודע כל מה שיהיה קודם
 שיהיה ידע שזה יהיה צדיק או לא ידע אם ידע מהוא
 יהיה צדיק או לא ידע יהיה צדיק וא"ת שירע שיבי צדי'
 ואפ"ש ידע רשע פרי לא ידע הדבר על כוריו עכ"ל
 הנה א"כ אי אפשר שיהיה ידועה למעלה ובחידה כיד
 האדם

קול קשקש חלק שני

האדם כי האמת מכחשת חברתה ומה שהשיב שאין
 ידיעתו כיריעתו מפני שאינו תחת הזמן תכלית
 מה שנדע מזה שלא נדע ואנן הילכתא ועצמא קא
 בעינא. ואנכי הדושה כי כל חכם ומכין מדעתו
 יערב עליו שיחי ובו יחשק וישגבהו כי כן בשכבוד
 גליתו דעתי בחקירה הנשגבה הזאת לשלשה חכמי
 מחוכמים מגדולי הפלסופים אשר לא מפני ישראל
 וקמה ראובן תמהו ואמרו דק עם חכם ונבון הגוי
 הזה: יסד מוסד הוא שהספירות הם שרשי כל
 השרשים ונפרט שרשי כל הנשמות שבעולא כדראה
 יצירה ועשים וסבת הסבות הוא שרש לשרשי פסמיות
 הנאמלות ממנו דא לכ לא היה חיות שעה לכל אשר
 נשמת רוח היום באתיו: הנה אם כן כשעל במחשבה
 לברא איז נשמה עם נדת גופה תכף התנוגץ
 באילות הנורא ובמו כן בפנמיו נשמתו שרש אותה
 הנשמה ואותו השרש הוא ידוע היונה במצין ויודע כל
 מה שתפעל אות הנשמה בחברת גופה הנה שהידיע
 והנשמה ונחידתה שלשתן סגולה ועצם אחד. כלת
 משהלך לסלקי כלל ועקר א הוא הדרך וא הוא הסב
 שאין הידיעה מכרתת הנחירה כי היא ידיע פגולות
 עם הכתובת שאין קדימה לזו על א ולכן הכל נפשו
 וברשות נתונה:

ארו רבא ותקיף

יסוד ועמוד חזק הוא שהאנינו הוא האלהו כנרע
 בספר מעין המכונה אל זהו החפץ הקדמק שיאמן
 האנינו

האור ואל תחיש לחקור ענין ולעיון בחקירתו שאכל
 מרע"ה לא היה יכול לשאול עליו כלומר אפילו שאלה
 זכ"ש חקירה וכל מה שאמר לא אמר אלא כדי שלא
 תסתנה ידיעת דמותו של הקב"ה בלבו • ופשיטתה
 הידיעה כעבדו באחד כלומר בשעה שנתבררה הדבר
 בלבו שהיה יודע הידיעה הנכונה והיתה מכוונת
 ברצתו חפצ"ה שלא היסילו לחקור ולנפות במעלה
 יתרה על זו ולדמשה כשידע יסודו בכונה במורה
 ולא נסתנה דמות ידיעתו של הקב"ה בלבו שח
 ואל שאלתו מכוונת ועל זה אמר הדעני נר"ה את
 דרכיך והשיבו העל זה הענין לא תוכל לראות פני
 כל"ז זה החסך שאתה מפקד ידיעתו שהיה לכל ממני
 ומקור שלו לא תוכל לעמוד על ביאור חקירתו ועל זה
 אמר לו וראית את אחורי ופני לא יראו עד אצל אבא
 ואיך תדע הכל כלומר מזה החסך ולמטה תדע
 אפילו אנצלות עונש שמי וכבודי ע"כ במקצ' ועולה
 ר"ל בקטמשה לדעת ולהשיג בסוד המאביל בדרך
 שהיה משיג בסוד האנצלות הנאצל ממנו והשיבו ה'
 לא תוכל לראות את פני שהכונה על המאביל שהוא
 סוד הפנים המאירים האנצלות כי באור פני מלך
 חיים ואיכא במשמע שהוא מחויב המצואות לפני
 האנצלות: אמנם וראית את אחורי מה שאמר החסך
 הקדמון תדע שהוא סוד האנצלות שהוא ראוי
 המזקק שיבא מהמאביל דרך עלה ועלול אבל החסך
 הקדמון הוא משלק הפלתי איפשר לדעתו כי הוא
 עממותו ממנו ולכן נקרא חסך לגדל ההעל' ולא בשביל

קול ששון חלק שני

סבוא דומה לאפלה אלא מפני שאין כל בריה יכולה להסתכל בו כאדם שאין לו כח להסתכל בעין השמש החזק: מכאן ראיה שהאצילות הוא האלהות בו להיות שפניו לא יראנו שם אל המאציל כנשמת האצילות לכן דבר בעדו דא"ל ה"ל לא תוכל לראו' את פניו כי לא יראם האדם ומי והסוד הוא מוכן שם בפה שאומר שהאותיות היו מתעטפות במאורות בהתגזזות האצילות מהמאציל והם הכח' המהגברו' המתפשטות והמשתנות בבנין הגוף והאוויר שבנתיים לא תוכל לומר שאינו א' כמו כן והוא אדון יחיד:

ארו הקופח

יחברו עור הסוד כמה שמנאתי כתוב בסודות המרכבה אחר רבי עקיבא בעליירתי למרכבה יתה בת קול מתחת במא הכבוד מדברת לשון ארמי עד לא עזר ה' שמיא וארעא אתקין כוונתה לקיפא למיעל בה למיפק בה עד למצפי לעילא למצפי לתתא למידע בפירוט חייא ולמחזי בחזות מתיא למהלכא בנהרי נורא ומאן יכול לפרשו ומאן יכול למחזי מן קדמת דנן כתיב כי לא יראנו האדם ומי גתנינותיה כי ידבר אלהים את האד' ומי ותלייתאי כתיב ואראה את ה' ופ' על כסא עדי מקדישי עליוני' אומרים כמראה בזק אנו רואים נביאים אומרים כחלום חזון אנו רואים כאדם שרואה חזון לילה עד שא' רבי שמעאל לר' עקיבא היאך יכול אדם לעצמות למעלה מפיט פים חמר לו כשעליתי להיכל דהסון

התפללתי וראיתי מהיכל ראשון עד היכל שבע
 וכיון שעליתי להיכל שבעי הזכרתי ב מלאכי מצפיתי
 למעלה מן השמים ופיון סאזכרתי ב אחותי אמי
 לי אל תתירא מלך הכבוד הוא שהוא על פסא דס
 ונשא עד אופן תוקע ומריע ותוקע לומר כל מי שהו
 ראוי לראות המלך פועתיו יכנס ויראה עד אמר בני
 עקיבא כשהלכתי ובקשתי שאלה זו מלפני כסא
 הכבוד ראיתי ה אלהי ישראל ששמו שמחה גדולה
 ושלחיד ימיונו וטפח את כסא הכבוד ואמר עקיבא
 בני כסא הכבוד הזה שאני יושב עליו כלי חמדה
 שהכינה ידי ויד ימיני חפילו בר שנתבייר לפי שעה
 ובטו נקי מעל ג' ע' ש' אני נזקק לו ואמר לי עקיבא
 בני רד והעד המדה הזאת לבריות וכן ר' ישמעאל
 אמר כשעליתי למרום להסתכל בצפייתי במרכבה
 הייתי נכנס בששה היכלות חדר בדרך חדר וכיון
 שהגעתי לפתח היכל שבעי עמדתי בתפילה לפני
 הקב"ה ונשאתי עיני כלפי מעלה ואמרתי רבונו של
 עולם בבקשה מלפניך שתברוס לי בשעה הזאת
 זכות אהרן בן עמרם אהרן שלום ורודף שלום שקבל
 בקר כהונה מלפני כבודך בהר סיני שלא יסלטו בני
 קנפיהל השם ומלאכים ששמו ואל יסליכוני מן השמי'
 מיד זימן לי מטערון עבדו מלאך שר הפגים ופרח
 בכנפיו ויצא כנגדי בשמחה רבה להצילני מידם
 ותפסני בידי לעיניהם ואמר לי בואך בשלום שנרצח
 לפני מלך רב ונשא להסתכל בדמות המרכבה האותה
 שעה נכנסתי להיכל שבעי והדריכני למראה עיני

קול ששון הלקחני

והניגוני לפני כסא הכבוד להסתכל במרכב אפרחיו
 סרי המדככה ושרתי להנה נתנו עיניהם בי מיד
 כדעזעתי ונרתעתי ונפלתו ממעמדי ופרהמתי מפני
 זוהר דמות עיניהם וזיו מראה פניהם עד שגער בהם
 הקנה ואמר להם משיתי שרתי כרופי ואופני כסו
 עיניכם מלפני יסמעאל אוהבי מביבי זכורי שלא
 זרתע ולא יזעזע מיד בא מטטרוך סר הפני והחזיר
 לי נשמתו והניגני על דגלי ועדיין לא היה בי כל
 לומר סיר לפני כסא כבודו של מלך הכבוד עד שכלת
 שעה עד אמר רבי יסמעאל חני ראיתי את מלך
 מלכי המלכים הק"ה והוא יושב על כסא דם ונשא
 השומע יסמעאל האצילות הוא האלהות שהיו משיגים
 פניו עליה אלה מתוך ההיכלות והוא סוד אכתריאל
 שאמר יסמעאל בני צרכני כטבף נאצל מקנן בנוף
 נכרח נערב נופה לצופים וליוכדי מרכבה

ארו עץ הדר

סוד התפלות יוכיח שפנינו וכל צבנו אנו מתפללי
 שמו של הק"ה יתברך מסכת כל הסבות
 וזהו סוד הקדים שאנו מתפללים שהאצילות שהיא
 שמיה רבא יתגדל ברבוי שפע והאר' ויתקדש ממקור
 הקדוש ויתעלה מעליו לעליו עד לעילא מכל צדפתא
 שהוא המאגול שלמעלה מהברכות מפני שאין מדרג'
 וסבה עליו שיברכהו ונחנח אורו הבצת כי הוא
 מקור הברכה המברך לכל הסבות הנכת' שלו ממנו
 ולכן

ולכן אין לו צורך להתברך כי אם ברכת אומנו נפיק
מה תפעל בו בפועל ומה שפע עליך יקח ולכן לנו
לו דומיה תהילה ואין בידנו כי אם לפארו במדותיו
הנאכלים ממנו שהם מלחמו שבהם צודע לבריותיו
כי תפארת עוזמו הוא וזה גל טעם למה הסבחות
ספקדים תשע ולא עשר שהרי אם המדות יעשר גם
הסבחות היה מן הראוי שיהיו כפגדע עשר אומנם
תשובתו הרמיה מוכנת לו מסתר יצירה באמרו עשר
ולא תשע עשר ולא אחד עשר ולפני כסאו הם מסתחוו
לא אחד לפניו הם מסתחוו מפני שהתשע ספירות
מסתחווים אל המאכל לפני כסאו שהוא בתה לבגסו
האדוק כי כהדין קומתא דלבושיה מניח מפני שהוא
המקור הראשון שיצא מעצמות הא"ס ממנו : אמנם
הנבראים מסתחוו לפני כסאו כסאו שהם התשע ששעם
ה' שהוא מרכבה לבתר וזוהי הטעם הסבחות ספקדים
הם תשע כי אנו מתפללים בשמיה רבא שכולל התשע
ספירות וקבל שפע מהמאכל על ידי כתר שהוא
מקור החיים שקין דאילנא המתפשט בספירות באור
תוספיו מלבד שור התמיד שהוא בסוף אור פנימי ואור
מקיף והכל כאחד הוא סוד האלהות וברוך הבא בשם
ה' הוא קבלת מהר"ק אצלו כאשר עיני דאנו נספר
המביר שלו שזכה למדרגת אפ"י ורצא דהוה אחת להין
שלמא בשמא דקב"ה : וכמו כן הוה אחת לגבולא פאמי
מלאך אחד וקאמר ליה קב"ה שדרני לאקדמא לך שלם
וזהו מבל"ל לו רזי רזין בשמיה דקב"ה ופעם אחת אמ' לו
הוא אית לך למנדע שספירות הם גנים האלה דין
נורא וקובעא דמלתא דשדר קב"ה לאור עצמותו לדקר

קול ששון חלק שני

שלא אמר שהם ענס הא' כי אם שהם ענס האלהות
ירצה הם האלהות עצמו *

ארו דקשיו ענפו

שבר קדמי להחויא כי כשעלה במחשבה לפני
סבת הסבות לגלות זיואלהותו לזולתו להפי'
לנריותיו עבד מלכותא דרקיעא כעין ד' במ' למלכות
דארעא וכסס שמ' בו יש לו על חממות עירו נכלי אם
ונגרים ושערים שדרך שם יעברו לנתיבות בדרכים
רחבים ושבילים נרים וקנרים עד בית המלכות בני
על עמודים ועליהם חדרי חדרים ששם עומד המלך
ונותן סדר ותקון לזולכותו כן במלכותא דרקיעא
בגבהי מרומים יש ארבעים ושנים רשפי אם הגבורה
זע"ב גשרי החסד ונ' טערי בינה ול"ב נתיבות חכמה
בדרכים רחבים כאמות ושבילים נרים וקנרי כבנים
עד רום מעלה ששם תר"ך עמודי אור וגבוהים עליהם
בני סתרים אל זיו וזוהר שם חפיון עזו ושב בסתר
עליון סבת כל הסבות שרש כל השרשים המחי' ומקיים
הכל באורו המתפשט ונמשך דרך העמודי הנתיבות
והשערים ומהם לגשרים ונצורות האבילות וכש' שטב'
הכתר והמלכות סבה שמולך כן הקב"ה זעיר אנפין
תפארת ישראל מוכתר בכתר מלכות שנסוד הכתר
תר"ך עמודי אור כלולים באבני מלאים המתנוננים
זיו וזוהר שפץ לא ראתה וזהו סוד כתר יתנו לך ה'
אלהינו ומולך על מלכותי מלכות כל עולמים ואלהיהו
גילה

גילה זה הסוד באמרו בתפלתו זהר שגיל סוד הק' מה
כ' ע' איהו כתר מלכותו עליה חתור חניד מרחיב
אחרית כי כתר חמשוך על הקומה אור וספע מרחש'
סח' מכתה עד חצית שיהיה מלכות *

אור העסקים

ראוי עתה עת רצון לתת קץ ותכלית למחלוקת
פסל בין האחרונים כיהרב בעל הפרדס
כתב סודו חנפין כולל כל שמונה השורות חמשה
עד יסוד וגם הארז'ל לל קבלנו כי חכמה ופעה
הם שני פרופין שמאריך אפין יחשבו ויחזו ולי אחרת
קשה דנא אמרת ימי יתן מהו לי חכן בוסן להבין
ולהבין מאן תיכירו נכח ואשא עיני וארא מאן האד'
נושא אלו חתמו של זה הסוד לל אחר דברותא ששת
מעתיקא דאתנהיר ממלא הוא נהיר דחכמתא
דמתפשטא לל בעצד ונפשו מההוא מוח סתומא
ומה דעתיקא קדישא נהיר צקדמיתא דא היא ושרת'
ממה דאתעצב' הוא ואתעצב' לתלת דישין ורישא חדא
כליל לך וחילין תלת מתפשטין בועיר אפין ומחולק
נהרין כלל אתגליף האי חכמתא ואפין חד נהר
דביד ונפיון לא שיקרא יצא ופיון ברישא דועיר
חנפין ואתעצב' דא מוח ומתין אתמסך ונביל כפ'ל
ג' יס' ואשק' כל אינון נפיעאן מה' ד' ונב' מנח מעור
אתגליף האי חכמתא ואתמסך ופיון ברישא דועיר
חנפין ואתעצב' מוח אחרא אחרא הוא נהיר

קול ששון חלק שני

דא תמא' מיני' חילין תרין יוסי' כן יתבליפו ומתאבדן
 בחד מיכו דעתיקא דבירא דבתיב בלעתו תרומת
 גבקעו ועייל בריש דזעיר אנפין ואתעביר מוח' אחד
 ומתמן אתמסך ועייל בגו גופא ובכל איטן אדרין
 ואכסדרין הה' וכדעת חררים ימלאו ואילין נהרין
 מנהירו דההוא מוחא עילאה סתימא דאתנהיר במזלא
 דצתיקא קדישא וכלא דא בדא תליא עד דאשתמודע
 דכלאחד וכלא הוא עתיקא ולא מתפרש מיניה כלום
 עכ"ל. אתר דשרות' אשתכח מעתיק' דאתנהי ממזלא
 פירוש מקום ראשי' עולם האצילות סגודע והמתגלה
 מס' דינא דעתיקא מהבחינה המאירה מסוד מזל
 העליון שה' תקוב' דדיקנ' הו' נהירו דחכמת דמתפשט'
 לל"ב עיבור יוש' לדע' כי עם סכ"ע הוא הנאצל הראשון
 לרוב קורבתי אל המאביל ובדולה מזאת דנפק מיניה
 וביה הוא דינא דלא אתידע ובסוד חין אפילו בסוד
 תקוניו עד שהוא עולם א"ס ועליו נאמר במופלא ממך
 אל תדרוש לכן נתפשטו מסוד מלכו' שכו' הז האחרונות
 ונתהוו לרישא חדא נקרא דינא דעתיקא כי הו' מסוד
 הכתר ממא' כמו שיתבאר בארז עתיק יומין והוא
 ראשית עולם האצילות ועם כל זה בהיותו מסוד הכתר
 שהוא עולם א"ס הוא בבחינת מה שבין כמים המתוקי'
 הנמשכים מהמלוחים שבראשיתם יחדו הם תמים
 בראשו לכן אמר שראש עולם האצילות הוא הספירה
 השנית שהוא חכמה שמתפשט' לל"ב נתיבות לאפוקי
 חכמה סגומה של עתיקא שאינה מתפשטת לנתיבות
 ולכן התחילה התורה בראשית שהוא חכמה ונפ' הן
 מההוא

מהלוא מוסא סתימא כי שרש הנתיבות יצא מחזות
הסתום של עתיקא ומה דעתיקא קדישא נהיר
בקדמיתא דא היא ושדותא מנה דא תבלייא הוי
ואתעביד לתלת רישין ורישא חדא כליל לון זאת
האומרת שחכמה הוא מסוד רישא דאניך הוא עתיקא
בהאי דקאמר כי מה שעתיקא מאיר בראשונה היא
חכמה דנפקא לן מיניה שחכמה הוא ממש מעתיקא
מפני שחכמה כליל בתולא דעתיקא ודוח דחשי' גילוי
עולם האנילות שנתשה בסוד שלשה ראשי' פרכוף
עתיקא ופרכוף חכמה ופרכוף בינה וראש אחד הוא
הגדול שכלם כוללם כי כן דרך אור גדול לכלוע
ולכלול אור קטן ואילין תלת מתפשטן בזעיר אנפין
ומאילין נהדין בלא אחרי שהודיע כי חכמה בסוד
אריך תחד כבודו וממילא משמע שכללת בו בינה
דשריין תדירא באמדותא שלימתא הודיע שאלה הב'
נתפשטו לתת מוחין לזעיר אנפין : אתגליף הראי
קבמתא ואפיק חד נהרא דנביד ונפיק לאסקא גינת'
נתחקק חכמ' בכח חוט המתקלא' דכטס ציה והאניל
בינה שנתפשטה במתקלא' עשר דידה כנהר שנמשך
להשקות השם שבנות שהיו ממנה ועייל ברישא דזעיר
אנפין ואתעביד אר מוח' כיהיא יצא ראש' להתפשט
ולתת מוח' לזעיר' אתגליף האי חכמת' ואתמשך ועייל
ברישא דזעיר אנפין ואתעביד מוחא אחרא : כיון
דבינה נפנה מוח לזעיר גס חכמה נתחקק בטבחו
להתפשט לתת מוח אחר לזעיר ההו' אחרא הוא נהיר

קול-ששון חלק-שני

דאתחזק מיניה • לחפוקי שלח נחש וכי תכמה מוח
 לזעיר וכל כל לכן חזר לומר אופי מוח האחר שאמרתי
 הוא אור שנתפשט מחכמה כי נחש והוד דחכמ' וגו' וזה
 גמפשו ונכנסו ברישא דזעור להיות לו מוחין • חילון
 תרין משיכן אתגליפו ומתחברין בחד משיכו דעמיקא
 דכ"ח • אלה השני אורות שהם נכחו והוד דחכמ' וכי
 גתהקקו ומתחברו בהתפשטות אחר שהוא פיר דעת
 גמירא דאריך שהוא עומק רוס וכאן מוס-חיים •
 ועינן ברישא דזעיר אנפין וחסעביר מוסא אחרא •
 מהתפשטות הדעת גתפשט מוח שלישי לזעיר והו' פיר
 ברעתו תהומות נכקעו • ומתמן אתמוסך ועינן בכו
 גופא וכל אינון אדריין ואכסדריין הה"ד וכדע' מדריס
 נמלא • וזה שמסוד דעת טמירא דאריך שאינו מתגלה
 נמשך אור וטפע יורד על פי מדותיו הנסתרו גנטיב
 הדעת דחכמה שכל שהוא נתוב ב"ג בח' קיום פספירות
 ומלביע טפע ברעת דגרישא דזעיר ומסס מתפשט
 בכל השקציות לכן נקרא אל דעות • ואילין גהדין
 מנסהו דהוא מוחא עילאה סתימאה דאתגהור
 במולא דעתיקא קדישא • שכוונ' שכל השבח גצתיק'
 כגשמה לכל עד דאשתמודע דכלא חד ולא מתפרס
 מיניה כלום כי-זה לבוש לזה • ממאמר הזה הים לנו
 אור גדול שחכמה וכינה כלולים באריך

ובסוד התפשטותן מוחין

לזעיר •

ארו אמון מוצנע

אולי פנא בספרא דעניעותא רזא דנא ואנב
 חדא יתבררו ויתלבנו כמה רזי רזין
 סתומים וסתומים בהמשא מאמרי' הרחשיים והכוללי'
 שנספר סתומים אשר בעזר האולמד לאדם דע' אפרשם
 כוד אלהי הטובה עלי וקוה קויתי להיות קולע גם אל
 השערה ולא אחטא מכוונת הספר כי במאמרים
 באלה האמת על דרך אחד כי לא במאמרים שסובלים
 פירוש ככלה חפדטי דהא חולק אמון סמטה פירקין
 דגליין מעמקן ברזי המתקלא שבמחשים נדמו של
 מולם דרשב"י אחרי דעדיפי מכלא דהא שאן דנקיט
 כלל אולא ידע באשר פדס ככלהו עדונין דנפקין
 מהחול כלל מעדמי דעלמא פילאה לא טעם ועל
 חדתי ספרא דנא סוטבעו יסודי האידרא כמתגלגל
 במחמה דרשב"י ברזי האידרא אוליפנא בספרא
 ד בניצנותא כי אחרי שפר מעין החכמה שמסר מיכאל
 למד' עם שדורש במהות פכת הכל לא קס כמוהו דורש
 ברזי המתקלא וסביב לי שמן העליונים הוא כמתני'
 ותוספתא שבספר הזכר ומשמא יהבו יתיה למיהב
 כמתתא לחכימין והשער לבא בחדרי גנזיו היה סגור
 עדן ועדיין עד עיר ומדיש נחת מן שמיא הוא הארבל
 לכל שעליו הופיע אור רזי המתקלא וממנו ליהודי' היה
 אור ע' תלמידיו לקוטנו בתר לקוטני שבס ראה ראיתי
 שחאיזה דברים נתחלפה שיטתם עד שכלים לתושב'

קול ששון חלק שני

תשש כחי וגמרה דעתי בפמקי הדרושים וחילוף
 השיטות ויהי כן שאלתי על דלתי החכמה אמרתי אני
 אל לבי עורה והקינה ופוק חזי גבורתא דמאריך
 בספרא דגניעותא כי את דבריו הצנועים מתקו' חכמה
 וכונתך הרצויה יראה אלהים ויוכח שרדיה ירווך עד
 שתבין ותבחין איזהי דרך ישרה שיבור לו האדם
 בטבילי שמיא אלהי ונכחי זה נכנסתי בפלגי מים
 של ים הגדול הזה כאניה בלי חובל ובינותי בספר
 החתים אשר מאד עמקו מחשבותיו ימים מספר
 וכהולך בלב ים והים הולך וסוער עלי אף חכמתי לא
 עמדה לי לעומק המושג ומיצר ההצעות אשר סביב
 יתהלכין ברוח המעלות עד שגשאתי עיני לשמים ישל'
 לי עזרו מקדש להבין דברי הספר החתום ושנתי
 וראיתי פי נשמע דברי ואראה מראות אלהים ולא
 נחתי ולא שקטתי עד שהבחנתי מאי דאויבא בוגיא
 לחכמת כל חכמי קדם הלז הם כתובים בסדר על
 ספר הישר ספר הפרדס שזיוו האור העולם וממשה
 דב המורה לא קם כמושה רבוי צדוק דבריו אשר הנם
 נכוחים בראיות ישרים למוכחי דעתו בהיות כי ערר
 לכל הפך תחת השמים ואין אדם נוגע ביוסף לחברו
 עד שלא שקעה שמשו זרחה שמש חכמתו של אר'יה
 שאג ומי לא מרא כי כסמיע עירין נפגם לפני לפני
 לילות רוי רזין המתקלא השקולים בשקל הקדש עד
 שחמתי לפרט כללו ספר החתום בהנ' לבת והמטבילי
 יס טע' כס' כי חדשים גם ישנים נפתחו סס'
 פאנא כחי א' דגניעותא ספרא דסקיל במתקלא דעת
 לא

לא הוה מתקלא לא הוה משגיחין אפי' באפי' ומלכין
 קדמאין מיתו וזיונהון לא אשתכחו וארעא מתבטלת
 עד דיטא דכסיפא דכל כסופין לבוסין דיקר אתקין
 ואחסיין האי מתקלא תלי באפר דלא הוה מתקלו ביה
 אגון דלא אשתכחו מתקלא קאים בגופיה לא אתאח'
 ולא אתחזי ביה סליקו וביה סלקין דלא הוה ויהוין
 תאגא ספרא דנניעותא ספרא דנקיל כמתקלא נתן
 טעם למה נקרא ספרא דנניעותא מפני שהוא שקיל
 וטרי כרזי המתקלא שהוא חוט של חסד דא' שסקל
 בפלס המדות ובהיותו עוסק ברוש המעלות דבר
 בהננע לבת וכלי שגא קטיעא • או ירצה ספר סכל
 ערכו שקול כרזי המתקלא • דעד לא הוה מתקלא
 לא הוה משגיחין אפי' באפי' עד שלא יצא חוט המתקל
 ולא נפק אומנא לאומנותיה לא היו חכמ' ובי' משגיחין
 פמים הפנים לפנים בסוד רעות ומדעות וכן תפארת
 ומלכות לא היו משגיחים בסוד משכיל ומושכל שיר
 ידידות ומלכין קדמאין מיתו וזיונהון לא אשתכחו •
 הסוד הזה כמוז כתורה באלה המלכים אשר מלכו
 בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל הם השבעה
 נקידות האחרונות זיקין קדמאין דאשתדעכו והפיונה
 אשר מלכו בארץ אדום שאור הפנימי שכלו לבן ואחמי
 פשוטים נהפך להם לאדום במדת הדיון ופר"ת מלכו
 בשפע אור רב כח אור דק ואחר מתולפני מלך מלך
 לבני ישראל כבאית שמו בתקון האור הפנימי וככלא
 כתוב וימלו וימת וכשם שמלכות לא גתקיימה בין
 לילה

קול ששון הלקטני

לילה היה זבין לילה אחד דבתריסר שעותי אתחריב
כלא כן לאו דקא מיתם פבעה גם כדאס ע"ד כי מתו
כל האנשים שידו מככסיאס ועני משוב כמות וסימני
שים בעופר עוני וישאר מת כן אלה הנקודות ירדו
מזרבתם ויתנבלו את עדיים בה"ר חורב וזהו מאי
דקא וזיונהון לא אשתכחו כי חורבו ויתנבלו את עדיים
כוא ואבדיא ית זניהון כי חסד הפנימי שהיה מעצמו
המאניל שער עליה לשכון ולצמח שפיתו בקרבם זכרם
להמליץ חור לו לבינ והם נשארו פליס דקוי מפני שלא
הבילו מים החיים ולא סכלו האור הנדול וכשגם האור
הפנימי אחד עם כל זה אמר בו וזיונהון לא אשתכחו
בלשון רבים בצחית הנקודות שהיו שבעה ולכן גם
האור הוכן בסוד שבעה נהדין כי בשגם האור שהיה
ראוי לו בחסד הוא עצמו האור שהיה ראוי לשכון
בנקודה וזה עכ"ל אור הפנימי שבחסד היה נקרא
חסד ואור הפנימי של גבורה היה נקרא גבורה כשם
העיר ה' ועם שהנקודות היו שבעה והמלכים
שמונה ל' עוד היה שני שמות נקרא בעל חן
ע"ש שקב"ה חסד שהי' ראוי לאשתו מהעצאל והשפיעו
לה בעל שמות ומעלה מזונות לאשתו כי תחלה
החמשה היה אחר התקון סוף המעשה ונקרא ג"כ
שאל מפני שקבל אח"כ האור הראוי לו כי חשב לחיות
בנותר האור שקבל והשפיע קודם ולא הועיל לקבל
האור במדה ובמסורה כי יצא ככרך חצו בשבירת
הכדורים שעליהם אלה נתבעלו מתורת הלי ראוי
לקבל מים חיים מאור פני מלך חיים ולכן נקרא שאל

בן חלפותו בצור טכן האור בקרנו נשאל נשאל לו
 ונקודת מלכות נקראה בת מערד שנים היא נער דם
 ונעבולה בשנים לא נפתח בהם מיסיה כחחרים כי
 עם של חלכים נקראה מהם ונשאלו כלים רקוס מהאור
 הגדול וולתי נכוכי טהרה שנשאלו גם לתת להם סיוות
 וקיום למטה בתכונה אחרת כנראה בספר דנגענותא
 חלכין דאטבעלו חכא חתקיימו וזהו סוד כי הנה
 העלכים נועדו עברו יחדיו ואומר הסבה כי המה ראוי
 האור הפנימי הוא דומה קדים שירד על פי מדותיו
 עקדמותו של עולם נקרא אויר קדמון גבהלו נחפז
 רעדה אחזתם שם חיל ביולדה כמו שהיולדה הנושבת
 על המזב תרעד תשיל תצטק בחכליה נחפזת להוציא
 הצופה שנקרבה שנתק לנאת כן אלה הנקודות
 לא יכלו לסבול שופע רבוי האור כי לא היו כדוריהם
 רחבי ידום מספיקים לקבל אור הראוי לנקודות שלמטה
 מהם כי לא כשלשה נקודות העלענו השכב כי השבע
 הוא בקרב השלשה לגדול בדוריהם ודקות אורם ולבן
 הוא ג' ספק בודם להכיל האור הפנימי הראוי אל
 הסבעה אשר לאבן לפקעה שלא יבאו ממנו כי ראם
 כלם גתנו מדועה אחד כי מצוה ינאי כלם נפת אחת
 וכל סדומותם למע' שבה גלויות סקדמו ללוחות ולכן
 כמששברי הנקודות ורדו למטה ושם נתקנו בעקון
 תכונה אחרת בק' לוחות ושכרי לוחות מוגשים בארון
 כדעם שפרח נוחניותם כשנשברו שלכן תיו ידי משה
 כדעם מה שקודם היו גושים את עצמם עכא נשאר
 גם אנה נוחניות כי בכל מקום ששורה שם קדושה

קול ששון חלק שני

אך אמרתלם נשאר גם כן קדושה עד טבחות
קדושה חמורה גם הרושם הנשאר יש לו עיקר כי לכן
בטבחי הקידוש נשארו נבזי עברה וזה כל כוד הנני
ענין פרעה התנין הגדול הרובץ בתיך יאדיו אשר
אמר לי יאוריו ואני עשיתיני כי הכה בכבודו העביר
קדמיה ושלטניה ופני דהוה שטיף ודעין נבזי עהר
ביתור קדמיה ופניו כן דפוי' משתרש בשרשין עלילין
אמ' אלי יאוריו ואני עשיתיני כסוד לפני מלך מלך לבני
ישראל ולכן ישראל נשתעבדו סהתיו לפני מלך מלך
לבני ישראל עד שבא משה ואמר חהיה שלחני אליכם
כדי להוציא אתכם משעבוד מצרים ולמלוך עליוכם
וארעה אתכם למת קרי בנקודה אחרונה בעול מפני
שנעדרה ואנשי השם שרתכו כי מלכות דזעיר אנפין
נעדרה אלו בא נפשו כסוד הסתקלא לא טבו ברוחה
ולא המירו בידם בהבניה בלי שבור כי היא נתממט
בסוד מאור קטן מה שבתחנה בהיותה באמנה את
של מאור הגדול נחשבת אור גדול כמוהו ולא נעבדה
ח' וזה כל סוד כי כל הימים אשר כן ישי חי על
האדמה לא תכון אתה ומלכותך ויתפרש לפי דרכי
רמו הכתוב שאל ויהונתן וכן ישי למע' דמל' עליונה
גם את זה לעומת זה וירצה כי כל הימים אשר כן ישי
הוא יסיד חי על האדמה חי וקיים עוד כל ימי עולם
בשם אל חי על מלכות שנקראת ארץ חפץ לא תכון
אתה נקודה ששית נקראת שאל בתבונה אדם עילאה
וכן לא תכון מלכותך בתבונה עליונה והכן כי שם
מהענין

מהטב אל ויהי נתן שנים בסיד הדומה ולכן פס
 שאל ויהונתן נסבד במלחמה ולעתיד פן יסי יהיה
 יהונתן מסנהדכי פעב אחרת יסבר במלחמה ויתמן
 העולמו במלכות שדי עד רישא דכסופא דכל
 בסופין לבסין דיקר אתקין ואחסין הוא האין סוף
 שאין כסוף ומסך למעלה ממנו מתקן במהדקלר
 לבוסי כבוד והוריס התקין הזה מלחמה ובינה
 ותפארת ומלכות שכל אלה נתפשטו בעשר דיריהו
 שאי מתקלא תלי באתר דלא הוה כי הוא חוט מאין
 סוף שהוא מקומו של עולם אתקלו ביה אינו דלא
 אשתכחו נשקלו בו המדות שהיו באין סוף בכח
 ויצאו בפועל מתקלה קאים בגופיה לא אתאחד ולא
 אתחזי חין לו התלות כי אם בעצמו מפני שהא
 חוט דאין סוף שנקראקו המדה משמתא ובונינא
 דקרדינותא ומתקלא ולכן אינו נאמן בשום מקום
 ורואה ואינו נראה ביה סליקו וביה טלקין דלא הוה
 והו ויהויין בו עלו אותיות שלכן ארבע שכולל האכלה
 שלא היו כי היו בכח באין סוף ונתהוו לסוד היה הוה
 ויהיה וגם עולים בסוד אכילות שפע תוספיה

ארו עתיק יומין

בו סתרא אתתקן ואזדמן כפר

סתרא

גולגלא מליא תלא דבדולחא קרומי

דאורא

קול ששון חלק שני

דאוריאל אודרך וסתים אינין עמר נקי תליין בשקולא
דעיה דרעמין אלתגליין בבלותא דתתאי אסנח פקיחא
דלא נאזי ונפיר תדירא אטנחות דתתא פאטנחותא
דנהירו דעילאה דביה תדין נוקבין דפרדסין ואתער
דומא לכלא: בראשית ברא אלהים את השמים ואת
הארץ את כל ראשית עלייהו כללו לתת ותליין משכנ
דנולגלא דער יקירו דיקירותא והארץ תניינא לא
בחוטבן וסא אתמר ומהיזא דאתלטייל נפקא דכתיב
מן הארמה אשר אררה ה' היתה תהו ובהו וברא תליסר
תליין בתליסר דיקירו דיקירותא: שתא חלש
פיין תליין פשתא קדמאי שביעאה עליוהו דאתתקף
בלחודוי ואתתאריב כלל בתליסר שעתו לכתיב היתה
תהו ובהו ונפתח תליסר ימים לון פרחמי ומתחדש
פאדמותא וקמורא אינין שתא בגין דכתיב ברא
אלפתר כתיב חמה דהא הוות ודארולפסוף תהו ובהו
ומתא ונפלא ה' לפדו ביה הרוח: סתרא גו
סתרא אתתקן ואחרון פחד גולגלא פי"אור והנסתר
פאלפיות הנפתח בכתר פתקן והוכן האיר הפשתא
הזה כסוד בלגולת אסי אחסי שבת בתקון המתקן
נתפשט בעשר דיריה וראה המאניל שתקוני הכתר
הם כסוד אין ועולם אין סוף ואין העו' כדאי להשתמש
ממנו ראה ויסברה לולפות שבתות היינו שתתפשט
בשבע שירות האחרונות שבה בשביעאה עליונו
השחרו כח גבא בעולם אין סוף וכינה וקרה יסוד
משבעה אלה שנתפשטו הדין ותקן סוד הנולגלא
בשפיעה דקיימים חס' דנולגלא תקן תת' ג' א' וסוד

גבורה תקן תקין טלא דכדולחח ומסוד תפארת תקן
תקן קדומא דאמורא ומסוד הוד תקן תקין עמר נקי
ומסוד נכח תקן תקין דעמא דרעוין ומסוד יסוד תקן
תקין פתיחא דלא סתימא ומסוד מלכות תקן תקין
חוטמא עכ יג. תקונו דיקנא קדישא נקרא מזל טילא
וכגין דהוא יקיר דיקירותא גנויה קרא ולא הדבר
ולא אשתכח ומכאני ראיתי בספרא דגניעותא בסוד
דיקנא קדישא דא דעתיקא' ביקירותא הדיא פתיח
לא עבר בה איש ולא ישב אדם שם אדם לבר הוא אדם
לא כגיל הכא כ"ש איש שזה נ"ל נגד המגלים פנים שלא
בהלכה זו ברומן של עולם בסוד אדם קדמא וכו'
אדם קדמא סתימא : והקושי עצום והדוחה דוחה
בקש כי סימנא בעלמא הוא כי לא איש אל וכן אדם
ברומן של עולם כי אם כתפארת מראה אדם יושב על
הכסא בבתי בראי האיש מחלמה השמו בסוד עולם
חסד כנוי וכו' לבמה מלאכת תפארת ממלכה : ונ"ל
שזו סברא נכונה וטעמא דמסתבר לכלל גדול זה
דספרא דגניעותא דאדם לא כליל הכא מפני דהוא
עתיקא לא אתגלויא אלא רישא כלחודו אי"כ תקונו
אדם בהאי אתר ליכא כנראה באידרא זל האי עתיקא
קדישא סתימא דכל סתומין לא אדבר ולא אשתכח
וכגין דאיבו רישא עילאה לכל עילאין לא אדבר אלא
ברישא חדא בלאבוסא לקיימא כלא והוא סמיך
ועל זעיר מלכות דזעיר אנפין לתתא נתפשט בעצ'
שקויה בכח וינחו במתקלא בפועל ואתקריאת
שפלתא כלולה מעבר וכגוונא דאתפשט כתר עילאה

קול ששון חלק שני

בשבע דמלכות שבו והיה לראש פינה לעולם האבילות
 כן מלכות למטה נתפסטה בשבע אחרונות דמלכות
 שכם ונתהוו לשבעה היכלות לעולם הבריחה • התקון
 הראשון גולגלל שהוא גדולה וכנגדו בקע לגולגולת
 אבר אוראותא לעתיק יומין התקון הב' תלל דכדולת
 שהוא גבורה מקבל הגוונים כדמיון המלכה אם
 חסד חסדאם דין דין התקון השלישי קרומא דאחורא
 אודכך וסתים שהוא תפארת קרום מומא קאיא
 דעתיקא זך וסתים בלתי מתפאט לנתיבות בולל
 חסדים וגבורות ובאותו הקרום שוכן דעת טיורא
 ומסע נמשך וינא כח הדעת לחכמה שמתפשט לל"ג
 נתיבות התקון הרביעי עמר נקי תליין בסיקולא
 שהוא יקוד ובשגם כל השערות הס' דין במקום הזה
 הוא נקוד • הוא עלמא דדוכרא אשר אין סס דינין וכל
 קוץ וקוץ יס בותי' נימין כחשבון קדוש וכל נימרא
 מתלהט בתי' עולמות סתומים וגוונים • וכל דספר
 דכניעותא העלה ראשון תקונא דהוד לתיקונא דנצח
 מפני שתקן עמר נקי קודם בסוד הפרצוף לתקון
 רעוא דרעוין אמנם האחרונים הקדימו בסימלא
 התקונים תקונא דרעוא לתקונא דעמר נקי מפני
 שנצח קודם להוד • התקון החמישי רעוא דרעוין
 אתגליין בגל תח דתתאי שהוא נצח ומפני שגמלא
 מחסר שנקרא רכין לכן נקרא רעוא דרעוין המעלה
 בשעת מנחה של שבת ולכן התקינו לומר אודי
 תפילתי לך העת רכון וזו נפטר מר"ע ועלתא
 בהיכל הרכין ובאנו מזיכר ר"ע אלפים •

קול ששון חלק שני

צומירו דיקירותא • טלע פטרה מדות של זעור אנפון
 שהם ה' חל רחום שהזכיר ה' משה דרך תפלה בסוד
 תקוני מולח דזעור אנפין נתלים צ"ג מדות שהם מי א
 כמין ה' שהזכירם מיכה בסוד תקוני מולח עילאה
 דכרישא דאריך • שתא אלפי שנין דהוי עלמא נתל'
 צאטה דרשונים של זעור אנפין שעליהם כתוב כי
 שאלנא לימים ראשונים • שביעאה עליוהו דאתתקף
 בלחורוי ואתחריב כלל בתריסר שעותי השבעה היונו
 האלף השבעי העולם לא במנהגו ינהג כי יהיה כנגד
 השמטה בגניה ושבת בימים וצ"ב שעות באחרונות
 יחרב העולם דכתיב היתה תהו ובהו וצומ' • תליסר
 ימים צ"ג כהנא וזאת הדשן כקדמיתא וקמו כל אינון
 שתא • תליסר דזעור ימים מחדש ששה אלפי שנין
 אחריני כגין דכתיב ברא וצפתר כתיב היתה דהא
 הות ודאי שמטה אחרת ולבסוף תהו ובהו ונשגב ה'
 לנדרו ביום ההוא •

אין אריך

גאופי דגליפין כחזון דחויא חריץ ומתפסע לכאן
 ולכאן ונבא כרישא רישא אחורא כחזון
 אעבר וזעים נעיר ונכיוסד לאלף יומין זעירין אחרין
 ק' לטרא בקטרוי סגפירא בעדבוי אחרב רישא דחזון
 דימחרבא דכתיב שברת ראש תנינא • חזון
 תרין חזון אחרתו תנינא כתיב חסר • חזון
 נדמות על ראשי ההים רקיע ויחמר אלהים
 עמי דימחרב כתיב כי הוא חזק ויהי הוא כ' חזון
 כ' חזון

בלחודיו לבתר אתחזרו חד ידיו ידו ידו כתרואה
 סכינתא לתתחכמה דה' סכינתא אסתכ' וזכר מתקל'
 אתקלו' ורחיות רצוא וסוב כדכתיב וירא אלהים
 את האור כי טוב אמרו נדיק כי טוב האי במתקלא
 פסקא קדמיה בלחודיו וכלא לחד אתחזר אסתרא
 ומודעתא כ' יין דא ברא ב' יוד ה"א כתרין רחמיין
 דמתחבקין אחרי שבמאמר הקודם גילה סוד גולגל
 דעתיקא הוא רישא דאריך דלא אתגליא אלא דישא
 בלחודיו • מגלה במאמר זה מדות דאריך קראוס
 סעליה חכמה מלכין דאריך ע"ד ששה מדות דזעיר בנסו
 געור קומה קראוס מלכין דזעיר ירכלו לים בריש
 דפוס ממלל רגרבן לכן עיקם והאריך לומר אריך
 להעיר חזן בלמודים אלה דא' לב מאי קאתא לאשמועי
 יתור זה דאריך דהא חזיר קצר ובינוני מתפשט כי ארי
 זעור איכא למידק בליסנא דנקט גלופי דגליפין דה"ל
 עלת על כלא גליף גליפין כרסב' דפתח בריש
 דורמנותא דמלכא גליף גלופי בטהירו עולאה • ויל
 דמר אמר חדא ומר אמר חדא • דרסב' עוסק ברזא
 מציט דורמנותא שא"ס האציל הנקודות בטהירו עולא
 סעלי סוד חזיר נערב דשימו דחזיר קדמון יאה וואה
 דמקק בו הנקודות • אמנס ספרא דנפשותא
 דמלכא דמלכא דהוה בתר דאשרעכו זיקין
 דמלכא דמלכא גלופי דגליפין שהם חקקי חכמה
 דמלכא דמלכא קידם בסוד נקודות ובתקין
 דמלכא דמלכא בעשר שהיו הם בכה ויצאו בפועל
 דמלכא דמלכא וזכו בראשו וראשו אחורי בתמי

קול ששון חלק שני

אזקופל ככדור ומתאריך ומתפשט לכאן ולכאן ועובר
 וזועם כן חכמה וכינה עד לא הוה מתקל'ה כדוריו
 ונתפשטו נטיו' בניו חד לאלף יומין ועירין שמו
 ונכוז אחד לאלף ימים בעיריס שהוא סתראגו סתרא
 דאמר במאמר הקודם שהוא רישא דאריך שאלח זה
 ירדוף אלף ימים ועירין הכלולים בכת' שהם סוד העשר
 שנתפשטו מיניה וביה שכל אחד כלול מעשר ועש' מעש'
 עד שהם אלף אורות ועירין בערך כתר הכולל ע"ד שיכ'
 במאמר ה' ארז רמ' מקדשו באמרו פומא ממלל רבכנן
 אנתיק ואתעטר בכתרין ועירין אתגלייא קולעמא
 בקטרוי: זה הראש נתגלה בקטרי חכמה וכינה שגם
 בחיזו דחד חויא וקולטרא ר"ל מעלה ומדרגה כמו
 שנתפרש בערך קלטור שמרה קולט'רלו שר' ראש
 לאחרים וכן נראה באידרא א' גולגלתא חיוורא דרישא
 לאו ביה שירותא וסיומא קולטרא דקטפוי דאתפשט
 ואתנהיר עד תהאי קולטרא דקטפא דהאי גולגלתא
 חיוורא נטיף טלא כל יומא לנהוא ועי' אנפין סגפירא
 בעדכווי אתבר רישיה במיין דימא דבא דכתיב שגרת
 ראשי תנינכ על המים תרין הוו חד אתחזרז תנינכ
 כתיב חסר תנין זה שהמשילו לחויא אשר לו סגפמא
 עלה בגורלו שגשגר ראשו בים הגדול דרישא דאמר
 דכתיב שגרת ראשי תנינכ שגשג חכמה וכו' וכו'
 ראש'ם נכללו כחדא בסוד תנין אחד כליל ביה
 כמו שיתבא במאמר ה' ארז דמים מקדשו פומא
 השכנה דמלכות שכתר בסוד רישא דאמר
 זה ההתפשטות לחכמה וכינה שהיו אז נקרא

במזל עילאה שהוא סוד דיקנא קדישא דרישא דאריך
ראשי כד' ודמות על ראשי החיה רקיע בשנים יס' לה
חני ראשים קרוי לה חיה אחת ועל' נברת ראשי תנינים
שני ראשים הם נכללים בתנין אחד ויאמר אלהים יהי
אור ויהי היינו דכתיב כי הוא אור ויהי הוא בלמודוי
ויהי בלמודוי הביא הפסוק השני לפרש בז' הראשון
חכמה אור יהי בינה ויהי כן א"כ חכמה למוד ובינה
למוד לבתר אתחזרו חד ידוי ידוי ייכל' שהכוונ' שחכמ'
בתפשט בסוד ידוי ובינה בסוד ידוי ונכללו בסוד תריץ
יודין כחד' בתראה שכינתא לתתא כמה דה"א שכינת'
אשתכח מבלה סוד שכינתא עילאה שהיא בינה ה"א
ראשונה וטכנית' תתאה שהיא מלכות ה"א שניה דבחד
מתקלא אתקלו והחיות רצוא ושוב כדכתיב ויר' אהים
את האור כי טוב אמרו צדיק כי טוב והחיות ר"ל ברצו'
ושוב קרוי לחכמה ובינה חיות א"כ שנים הם כנראה
מהפסוק האחר שכתוב על בינה באמרו וירא אלהים
שהוא בינה את האור של חכמה כי טוב בא' הכתוב
הסלישי ופירש מהו טוב דקאמר אמרו צדיק כי טוב
בא' במתקל' סלק' קדמא' בלמודוי שהכוונ' כי חכמ' יבא
בהין צדק המתקל' לבדו ומוכי' זה ממל' טוב שהו' מלשון
בהטיבו את הנדו' כן חכמ' נתאכל לבדו וכשנתאכלה
בינ' אשת' את האו' שממנו יבא' שהו' חכמה כי טוב הוא
ומטוב' וכלא לחד אתחזר אחתא ומודעתא כלילן דא'
בדא' יוד ה"א בתריץ רחימין דמתחבקין חזרו
להיות אחד כי בינה היא אחתא לחכמה בסוד אחותי

קור' ששון חלק שני

היא בת אבי אך לא בת אמי בת אבי שהנ' כתר דכלא
 סלקא דכר ברומו של עולם וחכמה מודע לבינה בסו'
 והוא ידע את מקומה ולזה פיוון החכ' בחכמתו בנזר'
 מתהפכת להעלים הסוד ולהודיעו לחכמא ברמיזא
 באמרו אמור לחכמה אחותי את ומודע לבינה תקרא
 כתרין רחמיין דמתחבקין בי בינה דלת הו' ונחבירא
 דחכמה אתעבידת ה'ויש לשאול בהיית דבחד מתקלא
 אתקלו כתפארת ומלכות מפני מה תקוני תפארת
 ולמלכות מנינו ותקוני חכמה ובינה לאמנינו ואחל
 שזה להפיל תקונייהם והרי תקוני עתיקא הסתום
 מהם מנינו ויל' דאליבא דרב המנונא סגא דאמר
 דשלמה מלכא תקוגא קדמאה דגלי ואמר הנך יפה
 רעיתי על בינה אתמר דהא תקונא תניינא חיקרי
 בלה בטל הספק מעקרו חמנס כפי דעת האומרים
 דתרוויקו על מלכות אתמרו ויל' שבהיות שחכמ' ובינה
 שדיין תדיר באחדותא שלימתא עד שתקוניה נכללים
 זה בזה ותרוויקו בחדא כלילן בתקוני מללא שלש אס
 חשבות באחת באופין שתקונייהם סתומים בתקוני
 רישא דאריך ומאמר האידרא שהבאתי בארז העמק
 תנא דמסיועא לי במאי דקאמר אתר דשרות אשתכח
 מעתיק דאתנהי' ממזל' הוא נהירו דחכמת' דמסתמא
 לל' עיבר ונצקי מההוא מוחא סתימא ומה דעתיק
 קדישא נהיר בקדמית' דא היא והוא פשוט שבתקוני
 נכללו בעתיקא

שחא נפקין מעגפא דרשח דג' יא ליטן ממלל
 דברבן רא סתוס בין יוד זה א דכתי זה יאמר
 לה' אני זה יקרא בשם יעקב וזה יכתוב ידו לה' ובעם
 ישראל ליכנה יכנה יעקב וזה יכתוב לה' אני אחתא וכלא
 אחתא בידו כלא כללן בלשן סתוס לאימא דהא
 אתפתחת ליה דנפיק מינה אבא יתיב ברושא אימא
 באמצעיתא ומת-סייא זכאן ומכאן ווי למאן דגלי
 עריותהון : ויאמר אליהם יהי מארת ברחיקה השמים
 שלט דכר במוקב דכתיב ונדיח יסוד עולם כהני
 יוד צתרון ונהי ומעב' לנזקב חתייה יוד בלחודו וכתר
 בן סליק בדרגו לעילא לעילא אתחזבא נוקבא
 ואתגהודת אימא ומתפתחא בתרעווי אתא מפתחא
 דכליל צשית זמכסייא פתחא וסחיד להאי ולהאי ווי
 למאן דגלי פתחא : פירוש שתא נפיקין מעגפא
 דרשחא דגופא במאמר הזה בילה סוד זעיר אנפין
 צסוד ששה ספירות מהכד ולמטה דאזני בתר רישא
 שהוא ענק שיצא ייסוד אריך שהוא שרש לבנין גוף-הנ'
 קצוות זנקד ליטן ממלל דברבן סתוס בין יוד זה אהא
 חכמה וכינה שרבליהם מוסין דיליה : וסוד רישא דא
 בילה ספרא דנניעותא בפרק שני באמרו כדן אוירא
 פטיק ונכונא אודמן חד גולגלתא אתפשט בסטרו
 סלאכי מנצון שיצא מבוצינא דקדרינותא וסבורא
 דחכמה וזינה דאתערבו באוירא דכ' הוכן גולגלתא
 דזעירא פין דכתיב זה יאמר לה' אני אחתא שהיא כינה
 אימא אני ס' ראשונה של שם בין ד' זה יקרא בשם יעקב
 תפארת שכולל יב היות כחושבן זה יקרא יעקב וזה

קול ששון חלק שני

יפתוך ידו לה' וכסם ישראל יכנה יכנה מעש חכמה
 שמחביו ולמטה בבחינת תפארת שבו נקרא ישראל
 סגל כותב בידו כסוד היור שהוא לה' : זכלא ואתמר
 בידו בלא כלילן בליטן סגס לאימא ר"ל בסוד כיתב
 ידו לה' חמור שחכמה ובינה כלולים בזעיר אנפין שהו'
 ליטן ממלל דברבון זאת אומרת שגס שחכמה ובינה
 הם מאריך אנפין יחשבו עכא כלולי ג"כ בזעיר אנפין
 כי הם סוד הנריח התיכון המכריח מן הקצה אל
 הקצה שהוא זעיר הסתוס בבינה שהיא אימא דהא
 אתפתחת ליה דנפיק מניה חכמה יושב בראש הוא
 סוד המוח בינה באמצעותא בסוד הלכ שהוא באמצ'
 מבין ומתבסייא מכאן ומכאן אוו לו למפרי' ויאמ' אהי
 יהי מארת ברקיע השמי' שליט דכר בנוקב' דכתי' ונר'
 יסוד עולם : עתה גילה סוד שכינה בתחתונים ויאמ'
 אלהים שהיא ביה יהי מארת חסר שהיא השכינ' מאור
 הקטן ברקיע השמים הוא תפארת המאור הגדול
 שליט דכר בנוקבא דכתיב ונדיק יסוד עולם כי יסוד
 משך הקו האמצעי מהווה הוויות בעלמא דנוקבא :
 נהיר יורב תרין ונהיר ומעבר לנוקבא יורב שהו' חכמה
 מאיר בבינה ומאיר בחכמה תתאה שהיא מלכורס
 ובחינה אופן מאיר במלכות ע"י שפע שמרד מהמוס
 אל יסוד שהוא מהווה הוויות במאור הקטן : אתיחד
 יורב בלחודווי ובתר כן סליק בדרגוי לעילא לעילא :
 בתיחד חכמה בבינה באחדותא שלימתא בתקון
 התתקלא ובכלילות זה עלה למעלה למעלה להתכלל
 בקיד אריך : אתחבא נוקבא היא מלכות עם שאר

בהיר היא צמחים לבני המאור הגדול נקרא חר
 חסוך מוכנת לקבל אור המאור הגדול. אמנם בינה
 שהיא אחת איתנהירת ומתכתחא בתרעוי אחת
 מפתחא דכליל בשית ומכסייח פתחא ואחיד להאי
 ולהאי. זעיר אנפין הוא הצפתא שיש לו שש שניים
 שהם השש קצוות פותחו וסוגר שערי הבינה וממנה
 מקבל ומשפיע במלכות ווי למאן דנלי פתחא.
 אוי למי שמבלה שערי הבינה מבלי היו ברשותו המפתח
 שלכן משה שמדתו תפארת ונשמתו מסוד הדעת היה
 צידו המפתח כנחמן בית לפתוח שערי הבינה וכל
 שפוט אם יהיה נביאכם ה' שנדחקו המפרשים כך
 הוא אם יהיה נביאכם שהיא נשמתכם שנייה לכם
 הנבואה נקראת הכסם המקור שממנו חוננה עד
 וסם העיר מיום ה' שמה שקנתה השם הזה בספ' הרב
 השכינה עכ"ל במראה אליו אתודע כחלוס אדבר בו
 לנשמתכם שהיא נביאכם לא כן עבד משה בכל ביתי
 נאמן הוא ועם שלמים ריהטא ה' כל לא כן עבד משה
 בי פנים אל פנים אדבר בו והניח אופן המראה
 יהודיע הסבה שלא כן משה מפני שהוא נאמן בית ולא
 הוא כי הלכתא וטעמא קאמר באמר בכל ביתי נאמן
 הוא וירבה אין הדבר כאשר עלה על רוחכם שבהיות
 כנשמתכם משה ה' שלכן אתודע לכם באספקלריא
 המחירה כחזה כי אין זאת הסבה שאתודע למשה
 באספקלריא המחיר כי זהו מפני כי בכל ביתי נאמן
 הוא וזה מצד נשמתו שהוא נביאו שהוא משרד הדעת
 שהוא פיס ממלל רבדכן כפי תפארת ישראל הפתוח

קול ששון חלק שני

בין חכמה ובינה וזהו סוד ודבר ה' אל משה פנים אל פנים שלא קם משיב הסבה זו אבל יקום לעתיד והוא משיב דככלהו דרבין יסתכלל דכתיב ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה ובינה רוח ענה וגבורה רוח דעת ויראת ה' ויפה פירש בעל המדרש על הנה ישכיל עבדי ונשא ממנה והכוונה ונשא בנבואה שזה היה נשיאותו של משה וכן ונשא אומר זה משה ואין להפלא בזה כי כלום יש בין שוקקא באביו כידוע מסוד מה שמו ומה שם בנו כי תדע שר' ל' מה שמו אדם שמו כחוטא כן מה בסו' אדם דוד משיב כי משיב אהסנתא דנשמתא דאדם קא ירשת ונבונות הנשמה הכוללת יעלו בגורלם של אדם דוד ומה שם בנו משה בסוד משה שת הכל היוצאים משם נה' א' של ומה כי משה מן השלשה הכי נכבד:

ארו רמים מקדשו

יהי רקיע בתוך המים להכדיל בן הקדש ובין קדש הקדשים עתיקא לזעירא אתפרש ואתדבק לא אתפרש ממש פומא ממלל דברבן אנתיק ואסתעטס צכתרין זערינ בחדש זינין מיש דכתיב ונתן עליז מים חיים אל כלי הוא אלהים חיים ומלך עולם אתהלך לפני ה' בארצות החיים והית' נפש אדוני ברורה בדרור החיים ועץ החיים בתוך הגן וז' ה' א' אהי בין מים למים מים שלמין ומים דלא שלמין רחמין שלמין ורחמין דלר' שלמין יהי רקיע בתוך המים פירוש שם אהי הוא הקדש שבין מים העליונים למים התחתונים כדל' להכדיל

להבדיל בין הקדש שהוא זעירא לקדש הקדשים שהוא
 עתיקא והבדלה זו דקאמר לאו הבדלה במשמעה היא
 שהרי כל עצמו של פסוק זה הובא להוכיח בו יחוד
 עתיקא בזעירא ואיך יעלה על הדעת שהביא ראיה
 לסתור דבריו חכ הבדלה זו הבחנה היא להבחין מהו
 קדש ומהו קדש קדשים ואיך הוא יחוד הקדש בקדש
 הקדשים וזה כ"ס יהי הגאיה שרס "גד וה"א שהם אה"י
 שהבחנה לחכמה ובינה יחד דלריין תדיר בין מים
 ודמים שלמים שהוא עתיקא ובין מים ודמים שאינם
 שלמים כי אם מזובים בדין שהוא זעירא כאלה כי ארתיל
 במאמר שלישי ארז אריך ששנתפשוטו שבעה דבולבל
 דוקייר דיקירותא חכמה ובינה שהיו בסוד נקודות כח
 עליהם התפשטות הנורא הזה מצא עצמן בבית קדש
 הקדשים שהוא רישא דעתיקא ונכללו בו ונתפשטו בעל
 שהיו בכח וינאלו בפועל וכמו שבדילה ובבנה דאריך
 מוחין לחכמה ובינה כן נבחר יהוד דחכמה ובינה מוחין
 לזעירא אנפין הגה שחכמה ובינה בין מים העליונים
 למים התחתונים כמציא דרוזן בחדושה אריב ומיעוטן
 שחדושה זעירא ועפ"ז מסמכפרים האפריין להיות אחד
 כי זה גשמה לזה ורמז לזה חכמות צחוף תרונה ירצה
 חכמה ובינה הנכללים בבית קדש הקדשים תרונה
 בעזרה שחוף לבית קדש הקדשים שהוא זעירא כי שם
 רבת התפשטותם וכמו שנתנו סימן למוחין דחכמה
 ובינה מפיסו ומתח' זרועות עול' כן נתתי סימן למוחין
 דזעירא אנפין מפיסוק שוקיו עמודי שש ר"ל שוקי של
 חכמה ובינה בסוד תנינפחד עמודים ומוחין לשלמה

קול ששון חלק שני

דופור וגם הוספת מדילי על סימן ומתחת זרועו על
 ראשי תיבות ומתחת ואלו מוחין תפילין חכמה תבונה
 זרועות עולם של אריך • עתיקא לזעירא ארתפרש
 ואתדבק לא אתפרש חמש פומא ממלל רברבן אנתיק
 ואתעטר בכתרין זעירין בחמש זינין מים ר"ל עתיקא
 לזעירא אתפרש מנד שזה קדש וזה קדש קדשים •
 חתדבק ולא אתפרש חמש ירבה עם שאמרתי דאתפרש
 בבחינת שזה קדש וזה קדש קדשים לא כשכיל זה יש
 חלילה פרוד ביניהם כי פומא ממלל רברבן אנתיק
 ואתעטר בכתרין זעירין בחמש זינין מים זעיר אנפין
 שהוא שם ממלל רברבן אנתיק מלשין לא במהר'נאק
 ונ"ל סוד הדבר הוא כי כשעולה לעולם א"ס עול' בדקו'
 כגיתק מעולם החזילות לעולם א"ס ושם מתעט' בחסד
 ורחמים בחמשה מיני כתרין עטרת תפארת עוז
 נקראים כתרין כשם המשפיע שהוא עתיקא שמסוד
 הכתר והם זעירין על שם המושפע שהוא זעיר אנפין
 והיותו נכון שנקראו כתרין זעירין ע"ש שהם נמשכים
 מתקוני הכת' שבערכו הם זעירין נדמוז בלא הפסוקים
 כשם המקורות שמתפשטים מהם ונתן עליו מים חיים
 אל כלי מסטרא דחסד המטהר ומסטרא דגבורה הוא
 אלהים חיים ומלך עולם ומסטרא דתפארת אתהלך לפני
 ה' בארצות החיים : ומסטרא דיסוד והיתה נפש אדוניה
 צרורה בצרור החיים • ומסטרא דמלכות ועץ החיים
 בתוך הגן תפארת שהוא עץ החיים בגן נעול דיליק
 שהוא מלכו' ולא דבר שמייהו דנח והו' בהיות' מקופלים
 בגדולה וגבורה והסכרא נותנת שהם חמשה תקופות
 גולגל

בולגלא דעתיקא טמסס יורד טל אורות ברישא דזעידא
ליחד הכל כאחד באחדות שלם וכן רשבי אומר כל מה
דאמינא דעתיקא קדישא וכל מה דאמינא דזעי' אפנין
כל אחד מלה לא תליא ביה פרודא • כמה תועלות
הועלנו ממאמרים הסתומים האלה וכפרט שחכמה
וכינה מטוד אריך יחשבו ומתפסטים להיו' מוחין לזעי'

אור מצמיח ישועה

ראיתי להרכיב ארז זה בשאינו מינו להיות שנוא
אחד נשניהם כי בקיס זה יקום אלהי' והיה
אור הלכנה היא השכינה כאור החמה שמש ומנן
ה'נבאות תפארת ישראל שיאיר שבעתים כאור כל
שבעת ימי האפריון יחד • לכן שפתי וראיתי טוב
ויפה הדבר הזה מעורר כענין ומשיבן כהלכה למלאות
מה שחיסר חלק הראשון כי שם כתבתי ימי יתן והיה
זמן שקוסטנטינו סבר להשיא זמנין ודת בדסכ' הלוח
שלנו כי היה קרוב לבא עתה וימיה לא ימשכו
אמנם רזי לי רזי לי חוששני דבגד בוגדים בגדו דהא
אש לחוש למה שקבלו וקיימו על ככה כותבי קדמוניות
דפליגי ואיכא בינייהו פתא שנים ע"כ • ואחרי דאני
כי שנת שס"ח הנה זה בא והחלק ככל וכפי הלוח הוא
אלף של'ה לקוסטנטינו אמרתי אני אל לבי עד מתי
יהיה זה לנו למוקט והנה אנכי הרואה כי כאשר דמיתי
כן הוא כי היה כזו"כ בלדתו אותו כי אינו אלא
אלף רב' לקוסטנטינו כאשר בפרו לנו כותבי קדמונית'

קול ששון הלק דני

באימות שכלאי הוא דעתם בדב הזה לכמו'עליו בהיו
 כי בללה היה סער שני זמנין ודת והם רבי'לא יסכימו
 על סקר בחיי הקסרי שמלכו לפני קוסטנטינו ואחריו:
 ובספר שלשלת הקבלה ליחייא אשר בילדי קדמוני'
 הספיק מסבי' עמהם שקוסטנטינו סבר להשניא זמנין
 ודת בשנת ארבעת מלכים ע"ד לבריאח העולם:
 ובמראת דניאל שהיא אספקלריא מאירה בדבר הקן
 ראה ראיתי שאז התחילו עם קדש להתיהב בידי הקין
 עדן ועדנין ופלג עדן שבינותי היות מספרם אלף שלה
 שנים הכתובים בפסוק אשרי המהכה בימים במקום
 שנים כימים תהיה באולמי שלא ללמד על עצמו בלבד
 ונא כיגם ללמד שהבאולה תבתב ותחתם בימים
 במקום זמנים: והנה נא עת שיערי רנון להפתח לברר
 וללבן הסוד על בוריו: ונא יחשוב ד' אלפים ע"ד
 שנים לבריאח העולם סבסוב מתחילים העדנין ואף
 פל'ה שנים שעולמים העדנין וקנס כלה בשנת ת"ט לאלף
 הששי סאנו בוטוב אחרית דבר מדאשיתו בשנת ת"ג
 בגאז יהיה בכד נסמן העולם ועל הזמן ההוא כתוב
 אשרי המסכה ויגיע: וסוד הקן ג"כ חתום בתורה
 כד' אחמת תנינים יינס וראש פתנים אכזר הלא ראש
 פתנים עמדי חתום באונותי שהכוונה אחת
 השרים שהם נקראים תנינים כמו שכל בארץ אמן
 מוציג ברזא דתנין גדול ובפרט ראש פתנים אכזר
 שהוא סמאל שר גדול שכלם אכזר כנגד ישראל
 משך חמה זו שמעלה לין כי יתאדם הלא הוא כמוס
 עמדי בתורתו וחתום באונותיה ויכין כמוס בפסוק

בשנת היובל הזאת תשובו איש אל אחוזתו וקוץ נותן
עוזות עבדות ומסוף סח בגבורת ביאור המראות
שביתתי • כי כשיטתלם הזאת שהוא תמשת אלפים
ת"ח כחושכן הזאת כיה"ח במלואה מורה ב' אלפים
תשובו לאחוזות אי' לכך עיקס הכתוב לומר הוא ב' חוקים
הזה בשבט ככל חוקים מצינו יוכל זה חזן מזה שיבא
מהכלל ללמד על זה ומלב' ששפתי הכתוב ברו' מללו עוד
ד'ת שלו מעטרפו להוצי' דבר זה במאמ' בשב' היובל ה'
אפי' ת"ח תהיי שטי ושמי כבא אתכ' שבעים אחיכם
ג'ת ארץ חמדה ותהיו זכרים תשועה ויתחיה • ועם
ב' מדד' הנעלם היטא בזוהר פרשת תולד' צחק אמ'
ל' אלעזר חנא המי אורכא יתיר על אינון דיורי עפרא
דבאל' שתיתאי לזמן ארבע מאה ותמניא שנין מיניה
זמן קיימין כל דיורי עפרא בקיומיהון וכבין סך
אתערו חזרנא על פסוקא דקרא לון בני ח'ת דיתערוך
לח'ת שנה והיינו דפתיב בשנת היובל הזאת תשובו
איש אל אחוזתו כשיטתלם הזאת שהוא תמשת אלפים
תשובו אי' אל אחוזתו ואל נשמתו שהיא אחוזתו
ונחלתו הנה אמה בי שנת היובל הזאת שנת תחיה
ואח' חומר שהוא שנת גאולה • חוכך חני לומר ששנת
תחיה שנת גאולה ופחי עם שאין דעתי כלולה אם
תהיה תחיה הפולגת בידי הקב"ה או תחיה פרטית ע'
תחיה העולם שברית שפתינו ומית רחמי ויחיה צדיק •
הפסוק מוכיח האחד לתשוב' אחוזת אי' והאחר
לשנה גאולה • ונראה ידו אחוזת בעקב שנת
תחיה • ונראה ש' אחר ש' ישים יבנו לא יוסיף כי

קול ששון חלק שני

יש גואל קרוב כחושבן גואל. ועתה מה נעים גורלי
 שהלכתי משוטט בשכלי למצוא הקץ ולא נחתי
 עד שעמדתי בנועם גורלי על כודיו של קץ הימים
 כפי פשט הסתוב מן התורה ומן הכתובים שניהם
 מתנבאים בסגנון אחד ואם מופת הזמן מוכיח כיכור
 מוצא פיה המכריח והרובה לעמוד בסוד ארז זה על
 צוריו וגם כדי שידע להשיב למפי רוס טרם שיקראהו
 יקרא חלק הראשון כי כל המפריד בס קונץ בנטיעות
 הסוד ועתיד ליתן דין ומשבין של זה בזה ואיך יתן אם
 לא קרא ולא טנה דהא ברא תלויא לכן קורא אנא אלמנה
 יעמדו יחדו כי תחלת מחשבותי היה סוף מעשה ה' עתה
 כי נורא הוא:

ראינו להעלות פה הטעיות שנפלו בדפוס כי בשר
 המהבר יכשר שכל המרד אל דבר ה' להחיל
 ברפה של אכזר המפואר הזה אל ציתויזקק ויתקן
 בקולמוסו מעצות בפרוודור הארזים כדי להכנס
 מתוקן ומקובל לטרקלין האפריון שעק לא דאית דפוס
 בכתב אחת כרזי רזון המתקלא כמוהו:

דף כ שוט נת העקים צל שוט נת העמק'ים
 בארז' צל בארז' דף יו קומתא צל קומתא
 יז יד צל יד דף יח ככל צל ככל דף כ מתבטל
 צל מתבטל דף כ כללו צל כלל דף כב תשיל
 חיל דף כב שדויזת צל שדויזת דף כב
 צל שדויזת צל שדויזת דף כב
 דף כב שדויזת צל שדויזת דף כב